

הילולא דרבי שמעון

זה היום עשה ה'

מרגלא בפומייהו דחסידי קדמאי בני העליה שוכני ארץ הק' מדורות העבר בשם צדיקים קדושי עליון זי"ע, שהיום הזה יום השמחה רבתי והגילה העלאית השורה ביום ל"ג בעומר בארץ ישראל במקלות עם קודש לכבודו של התנא האלה"י רבי שמעון בר יוחאי זיע"א הוא כמתנה משמים לבני ארץ ישראל לעומת ימי הימים טובים השניים שבארצות הגולה שאינם נוהגים באר"י.

ובספר הילולא דרשב"י הביא בשם חסידים קדמונים שהעידו על הרב הקדוש רבי אברהם הכהן זי"ע מקאליסק שבעת טבילתו בצפרא דיום ל"ג בעומר אמר בהתעוררות קודש: הריני מקבל עלי קדושת היום. והריא"ז מרגליות זצ"ל העיד מה ששמע מפי מורו הרה"ק רבי אברהם שמחה הרב מבארניב זצוק"ל בעת שערך שולחנו לכבוד שמחת יום ל"ג בעומר שסיפר אז על הרב הקדוש הרבי ר' ברוך זי"ע ממעזיבוז נכדו של אור שבעת הימים מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, שנהג בכל שנה ביום ל"ג בעומר לערוך סיום על ספרי הזהר הקדוש, ולאחר מכן נמל את ספר הזהר בידו הק' ורקד משך שעות בריקודין עלאין קדישין ובשמחה גדולה לכבוד היום ולכבוד תורת האמת ונשק בפי קדשו את ספר הזהר.

ובאמת לב מי לא יחרד כראותו את מה שכתוב בזהר הק' פ' בא (דף לה ע"א) על התנא רשב"י זי"ע שפתח את מדרגות החומות דירושלים של מעלה, דהיינו בפתיחת שערי החכמה העליונה, ותיקן את המדרגות העליונות, ועליו דרשו שם את רמו הכתוב (שמות לד כג) יראה כל זכורך את פני האדון ה', מי הוא פני האדון ה', זהו רבי שמעון בר יוחאי

שהשכינה שרתה עמו תמיד והצדיקים נקראים פני השכינה. ובשלהי האדרא רבא קדישא שבזהר פרשת גשא (דף קמד ע"ב) מובא שרבי יהודה קארי ליה לרבי שמעון שבת כדכתיב (שמות כ, י) שבת לה' קדש לה' מה שבת לה' קדש, אף רבי שמעון שבת לה' קדש.

מתראוי לציין מה שכתב בספר הילולא דרשב"י בשם הרה"ק השר שלום זי"ע מבעלז שפעם אחת כשריכר מגדולת יום ל"ג בעומר נענה אחד מבניו ואמר שהוא יודע שיום זה הוא כמו יום הכיפורים, והשיבו אביו הק' יפה בוונת. ובספר הק' בני יששכר (במאמרי חודש אייר מאמר ג, אות ב) כתב בין השאר: הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא דהילולא דרבי שמעון בן יוחאי בו עלה לשמי מרומים... בו ביום מתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה... בו ביום צוה לרבי אבא לכתוב כל גנוי נסתרות אשר נתגלה להשאיר ברכה מהארת האור הגנוז... ובוה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר... ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום זה... לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש וזהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו.

ונחתום בדברי הרה"ק מקארלין זי"ע כספרו בית אהרן (כתורת ל"ג בעומר): ואיתא בגמ' (ירושלמי שביעית פ"ט ה"א) על רשב"י ובנו שהעלה גופם חלודה היינו שנזדכך גופם עד שהעלו עם גופם כל הטמוניות - דברים המוטמנים והמוסתרים הצריכים תיקון - שנתראה ההודככות שלהם בלי שום מסך מבדיל... כתיב מ'ב'ש'ר'י' אחזה אלו"ה, ראשי תיבות מתורת רבי שמעון בן יוחאי... כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיוק ברשב"י, כשם שהשי"ת הוא ה' לכל, כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים.

פרוס יום המקודש, ל"ג בעומר תשפ"ד

מבון מתוק מדבש



סדר ההדלקה

ב"ח אייר יום פטירת רשב"י - באים מכל הסניבות ומדליקים אבוקות גדולות מלכד מה שמדליקים עליה - על הציון הק' - נר תמיד... (רבינו עובדיה מברטנורא זי"ע במכתבו לאחיו בשנת רמט)

ובזה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר... ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום זה... לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש זוהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו.

(בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר ג, אות ב)

בספר מסע מירון (עמ' קכב) העתיק כת"י מספר "שער שמעון" לומר לפני ההדלקה לכבוד הרשב"י ז"ל, הא לכם זרע קדש סדר הבקשה לומר קודם ההדלקה

הַרְיֵנִי מִתְנַהֵב שְׁמֶן לְמֵאֹר לְכַבֹּד זְשֻׁמַּת הַתְּנָא
הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם
כְּדִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזָכוֹת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי
יִצְיָלְנוּ, לִי וּלְאֶשְׁתִּי וּלְבָנַי מִכָּל חֹלִי וּמִכְאוֹב, וְלִהְיֶה
בְּרִיאִים הַשְּׁנַיִם וְרַעֲנָנִים, וְיִצְיָלְנוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה
וּמִכָּל מִינֵי פְרַעֲזוֹת הַמִּתְרַשְׁעוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, וְלִהְיֶה
שְׂקָטִים וְשְׂאֲנָנִים, וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָר
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל הַמִּצְוֹת שֶׁעָלָה
יְדֵי הַדְּלָקָה זוֹ תִזְכְּנוּ לְבָנַי חַיֵּי אָרִיכוּ, וְלְמִזְוֵי רְוִיחוּ,
וְתִתֶּן לָנוּ חַיִּים אָרְכִים, אָמֵן:

ובמשמרת שלום [קוידינוב] (סי' לח בהערה שם) כתב דיאמר

הַרְיֵנִי מִדְּלִיק גַּר לְכַבֹּד הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן
בֶּן יוֹחָאֵי, אֹר צְדִיקִים יִשְׁמַח, גַּר רְשָׁעִים
יִדְעָר, וְיִהְיֶה גַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְעַל הַמִּצְוֹת שֶׁעָלָה
וּמִעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמִעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

להרב המקובל האלה"י רבי שמעון לביא זיע"א, וחתום שמו בראשי החרוזים
הביאור של השיר הוא מספר "כוונת הכרבות" להרב המקובל בעל "מתוק
מדבש" וצוק"ל

בר יוחאי גְּמִשְׁלוֹת אֶשְׁרִיךְ אֶשְׁרִיךְ שְׁעִלִית לְגִדְלָה א) מִשְׁחַת שְׁשׁוֹן הִיָּה
שִׁמּוֹן שְׁשׁוֹן מוֹזְבְּרִיךְ: עֲלִיד מִחֲבָרִיד, כִּי הַכֹּל שְׁמַחוּ בְּגִדְלָתָהּ ב).

ספירת המלכות

בר יוחאי שִׁמּוֹן מִשְׁלוֹת קִדְשִׁי. הִנֵּה אִתָּה כְּשִׁמּוֹן מִשְׁחַת קִדְשִׁי. כִּי נִמְשַׁחַת
גְּמִשְׁלוֹת מִמִּדַּת הַקִּדְשִׁי. וְנִתְגַּדְלָתָ עַל יְדֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה [מִדַּת
זְשִׁאֲת צִיץ גִּזָּר הַקִּדְשִׁי. חֲבוּשִׁי הַמַּלְכוּת] הַנִּקְרָאת קִדְשִׁי. וְעַל יְדֵי זֶה נִדְמִית
עַל רֵאשִׁיךָ פֶּאֶרְךָ: לְכֹהֵן גָּדוֹל הַנִּמְשַׁח וְנוֹשֵׂא צִיץ גִּזָּר
הַקִּדְשִׁי ב). וְנִתְגַּדְלָתָ כְּמִלֵּךְ הַחֲבוּשׁ בְּפֶאֶר
וְכֶתֶר מַלְכוּת ג).

א) ע"י רש"י (תהלים מה ח) שכל לשון גדולה נופל עליה לשון משיחת שמן כדת
המלכים. ב) ע"י מצודת דוד ובמלבי"ם שם. ג) מה שהזכיר הציץ, ע"י זוה"ק פ'
ויקהל דף ריח ע"ב (בביאור מתוק מדבש כרך ח עמ' תע) שמי שהסתכל בציץ נפל עליו
פחד, וכן פחדו מקדושת רשב"י, כמובא בווה"ק פ' תרומה דף קנד ע"ב (בביאור מתוק
מדבש כרך ז עמ' שלח) שעלאין ותתאין זעין מניה. ד) ע"י זוה"ק פ' אחרי דף עט ע"ב
(בביאור מתוק מדבש כרך יא עמ' רחצ) מלכך דא הוא רשב"י.

מתוק מדבש

לְאַרְעָא וְאוֹתוֹ הָאוֹר עוֹמֵד מִשְׁמַיִם לְאַרְצָא, וְרַצוֹנוֹ
לוֹמַר שְׁמַיִם וְאַרְצָא הֵם תְּפָאֲרַת וּמַלְכוּת שְׁנִיתִיחֵדוֹ
עַל יְדוֹ, וְנִהְיֵר כָּל עֲלָמָא וּמַאִיר אֵת כָּל הָעוֹלָם,
וְהֵינְנוּ אֵת הַשֶּׁשׁ קִצּוֹת דְּזַעִיר אֲנַפִּין, עַד דְּיִיתִי
עִתִּיק יוֹמִין וְיִתִּיב עַל כְּרִסְיָא כְּדַקָּא יָאוֹת עַד
שְׁעַל יְדֵי יַחֲוּדֵי שַׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, יְבֵא עִתִּיק
יוֹמִין וְיֵאִיר עַל שְׂאֵר הַסְּפִירוֹת שְׁהֵם כְּפַסּא אֱלִיו
(הַקְּדַמַּת הוֹהֵר דָּף יא ע"א) כְּרֵאוּי.

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁהִקְבִּי הַסְּבִיב עִמּוֹ
גְּמִשְׁלוֹת אֶשְׁרִיךְ. קָמוּ כְּפִיָּה סְנִינִיָּא וְאַשְׁתַּפְּחוּ
כְּפִיָּה וְאַמְרוּ זְכָאָה בַּר גִּשׁ דְּמַאֲרִיָּה
אֶסְתַּבֵּם עִפְיָה רְלָה לֹמַר אֶשְׁרִיךְ רַצִּי שְׁמַעוֹן שְׁסַקְלוּ
צְרוּף הוּא מַסְפִּס עִמָּךְ, לְגַבְלָה רְזִין סְמִירִין דְּרָא
הוּוּ מִתְגַּלְיִין לְמַלְאָכֵי קַדִּישֵׁיָא לְגַלוֹת לָךְ סוֹדוֹם
נְעֻלְמִים שְׁלָא נִתְגַּלְוּ לְמַלְאָכֵי הַקִּדְשִׁי.
(בראשית דף כב ע"ב)

לְיִוְחָאִי חֲבַרְנוֹ יֵשׁ לֹ מְרַגְלִית אֲבָן טוֹב
בַּר יוֹחָאִי. אָמַר רַבִּי רְחוּמָאִי לְרַבִּי פִּינְחָס,
וְדַאִי שְׁמַעְנָא דְיִוְחָאִי חֲבַרְנָא אֵית לִיה
מְרַגְלִית אֲבָן טוֹבָא וְדַאִי שְׁמַעְתִּי לְנִכּוֹן שְׁחַבְרַנו
יוֹחָאִי יֵשׁ לוֹ מְרַגְלִית אֲבָן טוֹבָה, דְּהֵינְנוּ רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאַסְתַּכְּלִית בְּנִהוּרָא דְהֵהוּא מְרַגְלִית,
נִפְקָא כְּנִהוּרֵי דְשְׁמַשָּׁא מִנְרַתְקָה וְנִהוּרָא כָּל
עֲלָמָא וְהַסְּתַפְּלִית בְּעֵינֵי הַשֶּׁכֶל בְּאוֹר אוֹתָהּ
הַמְרַגְלִית, שְׁיַצָּא וְיֵאִיר בְּעוֹלָם כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ
בְּנִבְוֵרְתוֹ הַמַּאִיר מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, רַצוֹנוֹ
לוֹמַר שֶׁהִשִּׁיג אֵת מַעְלַת רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּשִׁיַצָּא מִן
הַמַּעְרָה, שְׁתוֹרְתוֹ עֲתִידָה לְהַאִיר אֵת הָעוֹלָם
בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, וְעוֹד לְפִי שְׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הַפְּלִיג
בְּחִכְיָה זֶה הַפְּלֵא וְפְלֵא, וְנִתְנָה לוֹ רְשׁוּת מִלְּמַעְלָה
שְׁיִגְלָה סוֹדוֹת הַתּוֹרָה בְּפוּמְבִי, הָרִי הוֹצִיא אוֹר
הַתּוֹרָה וְסוֹדוֹתֶיהָ מִנְרַתְקָה, וְהַפְּשִׁיט בְּגַדֵי הַתּוֹרָה
מִפְּשִׁטֵיָתָהּ, וְהָהוּא נִהוּרָא קָאִים מִשְׁמַיָּא

שירי בר יוחאי

ה

ספירת היסוד

בר יוחאי מושלב טוב ישבת.
יום צסת יום אשר ברות.
במערות צורים שלמדות. שים
קצית הודך והדרך: בר יוחאי

אשריך שישבתך במערה היתה בעסק
התורה הנקראת טוב [שפסוד]. והוא
בעת שברחת מהמלכות שרצו להרגך. שאז
בהמערה בין הסלעים נחבאת י"ג שנים.
ושם קנית וזכית להודך והדרך.

ספירות נצח והוד

בר יוחאי עלי עטים
לומדים. למודי ה' הם
לומדים. אור מפלא אור
היקוד הם יקדים. הלא
המה ירוך מוריה: בר יוחאי

אשריך שהעמדת תלמידים שהם פעצי
שטים עומדים. שעליהם נאמר וכל בניך
למודי ה' (י) [שהם בבחינת נצח והוד]. אורך
הוא נפלא עד שתלמידך בוצעים
ומתלהבים בלמוד סודות התורה שגלית (י).
המה תלמידך שנתקם בך על ידם מאמר
חז"ל מתלמידי יותר מפלן.

ה) וגם אנו כשלומדים בזהר הק' נקראים למודי ה'. (ו) כמובא בתוס' מס' חגיגה (ט"ו ע"א) שעסקו בסודות התורה וליהטו אש סביבותיהם.

מתוק מדבש

רשב"י נקרא קדוש ה'
גמשלות במדות הקדוש. מאן הוא קדוש
יהו"ה מי נקרא קדוש ה', ומטיב דא
רבי שמעון בן יוחאי והו רבי שמעון שנקרא שם
ונקרא קדוש ה' (ורגו לגזר, פי שמי שזמ "לקדוש
יהו"ה" גימטריא "שמעון" דקדוק. נסח אמר), ועליו
נאמר לקדוש ה' מקד, דאקרי מבוגד בעלמא
דין ובעלמא דאתי למן הוא נקרא מקד ונאמי
לקדוש בעולם הנה ועולם הבא, כמו שפסוק ארץ ומים
גימטו בשמאלה עשר וקדו.
(נשא דף קמה ע"א בסיום האדרא)

ולמעלה לעיר אנפין, ומתעטרא בכתרא
קדישא ומתעטר בכתר הקדוש, רצונו לומר
שתורתו נעשית מיין נוקבין למלכות שהיא
כתר לעולם הבריאה, והיא מעלתו עד דקדשא
בריה הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין ומשתבח
ביה עד שהקדוש ברוך הוא שהוא לעיר אנפין
מתעטר בו בכל העולמות ומשתבח בו, עליה
כתיב עליו נאמר ויאמר לי עבדי אתה ישראל
אשר בך אתפאר. (אחרי דף סא ע"א)

אש השכינה סוכבתו תמיד ומעולם
לא נפסק

אור היקוד הם יקדים. כד תבנא וכשחורתי
מן הגן עדן וחורתי לבריאותי, מאז
אסחר אשא מקמאי היתה אש השכינה מסבבת
אותי תמיד, ומעלמין לא אתפסק ומעולם
לא נפסק האש, ולא הנה עאל בר נש אלא
ברשותא ולא הנה אדם נכנס לביתי אלא
ברשות (האוינו דף רפז ע"ב באדרא זוטא)

הקב"ה חקק צרותו למעלה ופניבו
מתעטר בו
זעאת ציץ צור הקדוש. והשתא קדשא בריך
הוא חקק דיוקנא דרבי שמעון לעילא
ועתה הקדוש ברוך הוא חקק את צורתו של
רבי שמעון למעלה, וקליה לעילא לעילא
סלקא וקול תורתו עולה למעלה למלכות

ספירת התפארת

בר יוחאי וכלעדה תפוזים.
עלית ללקט בו מרקוזים.
סוד תורה כעיצים ופרוזים.
זעשה אדם נאמר
בעבורך: בר יוחאי

אשריך שזכית לפנס בחיך לגן עדן^(ז)
הנקרא שדה תפוחים^(ח). ששם גלו לך סודות
התורה הנעימים כבשמים^(ט). ושם עשית
ציצים ופרחים להתורה^(י). וזכית על ידי
שגלית את הנסתרות בספר הזהר, להשלים
את תכלית הבריאה, שהיא על ידי למוד
התורה הקדושה [שפתפארת] ובפרט
למוד סודותיה.

ספירת הגבורה

בר יוחאי נאזרת בגבורה.
ובמלחמת אש דת השערה.
וחרב הוצאת מתערה.
שקפת נגד צורריך: בר יוחאי

אשריך פשישקת עם חבריך בקרב
ביבנה^(א), שם נאזרת בגבורה לגלות גנות
מלכות רומי. פי נלחמת נגדם על פי דת
התורה, בלי פחד פלוחם בשער שונאיו.
ובזה גם לחמת עם חרב דקדשה נגד צוררי
הקדשה, שהמה המקטרגים העליונים.

(ז) עי' זוה"ק פ' שלח דף קסב ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך יג עמ' סה). (ח) עי' רש"י
פ' תולדות כ"ז כ"ז. (ט) מרקחים פי' בשמים והוא כינוי לסודות התורה. (י) כמובא
(שבת קמ"ה ע"ב) שעושים ציצין ופרחים לתורה. (יא) עי' שבת ל"ג ע"ב.

מתוק מדבש

למקומם, ומתחדשן בזיוון ונתחדשו בזיוים
ואורות, לפי שבלישיבה שברקיע נתחדשו כמה
חדושי תורה, לכן ונהירו ופיר מנהורא דזיוא
דשמשא פניהם היו מאירות יותר מאור זיו
השמש. (הקדמת הוהר דף ד ע"א)

כל העולמות מתיראים מגבורתו
נאזרת בגבורה. רבי שמעון בן יוחאי אריא
ורבי אלעזר בריה אריא שניהם הם
גבורים בתורה פאניות, ולא רבי שמעון
כשאר אריותא ואין רבי שמעון כשאר האריות
רצונו לומר כשאר תלמידי חכמים, אלא עליה
פתיב אריה שאג מי לא יירא וגו' שכל
העולמות מתיראים ממנו, ומה עלמין דלעילא
מודעזעין מיניה ומה העולמות העליונים
נתרדים מלפניו, אגן על אחת כמה וכמה
שש לנו לירא ממנו. (שמות דף טו ע"א)

מלאכי עליון הרביבוהו בכנפיהם
למתיבתא דרקיעא
עלית ללקט בו מרקוזים. אדכי חמא כמה
גדפין רבדין עלאין בין כך ראה באותו
החזון כמה מלאכים גדולים ועליונים בעלי
כנפים שבאו, כדי להרביב עליהם את רבי
שמעון ואת רבי אלעזר להעלותם ממדרגה
למדרגה, וסליקו עליהו רבי שמעון ורבי
אלעזר בריה ועלו עליהם רבי שמעון ורבי
אלעזר בנו, וסליקו למתיבתא דרקיעא ועלו
בלישיבה של הרקיע, הוא הגן עדן של מעלה
מקום מושב הרוחות, ורצונו לומר שעלתה
בחינת הנפש שלהם להתחבר ברוחם שבגן
עדן העליון להאיר ממנו, וכל אליון גדפין,
הוא מחפאן להו וכל אלו המלאכים בעלי
כנפים, היו מחפים לרבי שמעון ולרבי אלעזר
להחזירם למקומם, חמא דמתהדרן ראה שחזרו

שירי בר יוחאי

ז

ספירת החסד

אֵיִרְיָךְ שְׁעִלִית לַפְּרִדָּס כְּרַבִּי עֲקִיבָא וְשָׁם
הַשְׁגָּת סוּדוֹת שֶׁל אֲבָנֵי שֵׁשׁ טְהוֹרִים (א). וְעוֹד
הַגְּעֵת עַד פְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁשָׁם פָּנֵי אַרְיָה הֵם מִן
הַיָּמִין (ב). גַּם הַמְּשַׁכֵּת לְעוֹלָם אֶת מִדַּת הַחֶסֶד
עַד שֶׁלֹּא נִרְאָתָה הַקִּשְׁת בְּיָמֶיךָ (ג). הִנֵּה
הַשְׁגָּת הַשְּׁגוֹת נִפְלְאוֹת, וּמִי יִשִּׁיג כְּמוֹךָ (ד).

בַּר יוֹחָאִי לְמָקוֹם אֲבָנֵי
שֵׁשׁ. הַגְּעֵת וּפְנֵי אַרְיָה
לִישׁ. גַּם גָּלַת כּוֹתֶרֶת עַל
עֵשׂוֹ. תְּשׁוּרֵי וּמִי
יִשְׁוֹרָךְ: בַּר יוֹחָאִי

ספירת הבינה

אֵיִרְיָךְ שְׁנִכִּית לְבִינָה הַנִּקְרָאת קִדְשׁ
קִדְשִׁים (א). וּבִנְכוּתְךָ הָעוֹלָם עוֹמֵד, כִּי קוֹ יִרְק
מְקִיפּוֹ, וְהַקֶּבֶ"ה מְחַדְּשׁוֹ חֲדָשִׁים לְבָקָרִים (ב).
הִנֵּה זְכִית לְמִ"ט שְׁעָרֵי בִינָה שֶׁהֵם שְׁבַע
שְׁבָתוֹת וּבָהֶם מִ"ט יָמִים, וְהַבִּינָה נִקְרָאת
סוּד חֲמֻשִׁים עַל שֵׁם חֲמֻשִׁים שְׁעָרִים שָׁבָה.
וְעַל יְדֵי הַבִּינָה שֶׁהִיא סוּד אוֹת ש' שֶׁל
תְּפִלִּין (ג) שֶׁנֶּאֱמָר בָּהֶם כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךָ
וְיִרְאוּ מִמֶּךָ, זְכִית גַּם אֶתָּה שִׁירְאוּ מִמֶּךָ.

בַּר יוֹחָאִי בְּקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים.
קוֹ יִרְק מְחַדְּשֵׁי חֲדָשִׁים.
שְׁבַע שְׁבָתוֹת סוּד חֲמֻשִׁים.
קִשְׁרֵת קִשְׁרֵי עֵינַי
קִשְׁרֵיךְ: בַּר יוֹחָאִי

(ב) המבואר בזה"ק בכמה מקומות. (ג) ליש שם משמות הארי פני אריה מהימין (יחזקאל א). (ד) גולה נזכר במלכים א' ז' מ"א ובמצודות שם, ועיש הוא כוכב גדול, שעל ידו נסתמו מעייני המבול (עי' ברכות נ"ט ע"א). וזה שלא נראתה הקשת בימיו מבואר בזה"ק פ' ויקרא דף ט"ו ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך י' עמ' קסד). (ט) תשורי הוא מלשון ראייה והשגה. (טז) זה"ק ח"ב דף רל"ח ע"ב (בביאור מתוק מדבש כרך ט עמ' רכב). (יז) מדת בינה נקראת קו ירוק שמקיף את כל העולם כלו כמבואר בתקוני זהר בהקדמה דף י' ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך א עמ' קנה). והחכמה מחדש את הבינה תמיד וזהו מחדש חדשים (ועי' עץ חיים שט"ל דרוש י'). (יח) כמבואר בתקוני זהר תיקון י' דף כ"ו ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך א עמ' תג).

מתוק מדבש

הַמְּאֹר הַגְּדוֹל קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
בְּקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים. בְּתֵר אֲזִיל אֲשָׁא אַחַר
שְׁנִסְתַּלְקָה הָאֵשׁ, חֲמִינָא לְבוּצִינָא
קִדְשָׁא קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים דְּאַסְתַּלַּק מִן עֲלְמָא
רְאִיתִי אֶת הַמְּאֹר הַקִּדְשׁ קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
שְׁנִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וְרִצּוֹנּוֹ לֹמַר כִּי רַק אַחַר
שֶׁהִלַּךְ הָאֵשׁ נִתְבַּרַר לְהֵם שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן נִסְתַּלַּק
מִן הָעוֹלָם, וְרָאוּ אוֹתוֹ אֶתְעַטֵּף שֶׁהִיא מְעַטֵּף
בְּטִלְתּוֹ, שְׁכִיב עַל יְמִינָהּ וְאַנְפּוֹ חִיבִין וְהִיא

הַקִּבְ"ה גְּזָה לְרִשְׁבִּי מַה שֶׁלֹּא גְּזָה לְרַבִּי
הַנְּבִיאִים
תְּשׁוּרֵי וּמִי יִשְׁוֹרָךְ. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, בּוּצִינָא קִדְשָׁא וְכָאָה חוּלְקָךְ
מְאֹר הַקִּדְשׁ אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
גַּלִּי לָךְ מַה דְּלֵא גַּלִּי לְכָל נְבִיא וְחוּזָה שֶׁהַקִּדְשׁ
בְּרִיךְ הוּא גַּלִּי לָךְ מַה שֶׁלֹּא גַּלִּי לְכָל הַנְּבִיאִים
וְהַחוּזִים, אֲלֵא לְמַאן וְלְמַאן אֲלֵא לְמִי וְלְמִי.
(עקב דף רעג ע"א ברעיא מהימנא)

ספירת החכמה

**בַּר יוֹחָאי יוֹד וְחִכְמָה קְדוּמָה.
הַשְּׁקֵפֶת לְכַבֻּדָּה פְּלִימָה.
עֲלֵשִׁים וְשִׁתִּים זְתִיבוֹת
רְאשֵׁית תְּרוּמָה. אֶת פְּרוּב
מִבְּשִׁילֹז יְיוֹ אוֹרָה: בַּר יוֹחָאי**

אֲשֶׁרֶיךָ שֶׁהִשְׁגַּתְּ אֶת סוּד הַחֲכָמָה הַמְרֻמָּו
בְּאוֹת יו"ד שֶׁהִיא אוֹת ראשונה של השם.
וְאֶתְהַ הַשְּׁקֵפֶת וְהִשְׁגַּתְּ אֶת פְּנִימִיּוֹת כְּבוֹד
הַחֲכָמָה. כִּי לֹשׁ בַּחֲכָמָה הַנִּקְרָאת רְאשֵׁית
ל"ב נְתִיבוֹת וְעַל יָדָם הִשְׁגַּתְּ אֶת פְּנִימִיּוֹת
חֲכָמַת הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת תְּרוּמָה. הִנֵּה הִיִּית
בְּסוּד הַכְּרוּבִים שֶׁמְשַׁפְּיעִים מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה,
הִינֵנו שֶׁהִשְׁפַּעְתָּ מַגְדֵּלֶת אוֹר חֲכָמְתְּךָ עַל
כָּל בְּנֵי דוֹרְךָ.

ספירת הכתר

**בַּר יוֹחָאי אוֹר מְפֻלָּא רוּם
מַעְלָה. יִרְאֶת מִקְּהָבֵיט כִּי
רַב לָהּ. תֵּלְלוּמָה וְאַיִן
קוֹרָא לָהּ. זְמַת עֵינִן לֹא
תִשׁוּרָה: בַּר יוֹחָאי**

אֲשֶׁרֶיךָ שֶׁזְּכִיתָ לְאוֹר מְפֻלָּא שֶׁבְּחִינַת
הַכֶּתֶר שֶׁהוּא רוּם מַעְלַת הַסְּפִירוֹת, וְתוֹרְתְּךָ
מַגַּעַת עַד שָׁם. עַד שִׁירְאֶת לְהַבִּיט בְּאוֹר רַב
הַזֶּה י"א. כִּי אוֹר הַזֶּה נֶעְלַם מְאֹד מִהַשְׁגָּה,
וְעַל כֵּן קוֹרְאִים לָהּ בְּשֵׁם אֵינִן. שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ
עֵינִן לֹא רְאִתָּה, כִּי אֵינִן מִי שִׁישִׁיגְנָהּ ב.

**בַּר יוֹחָאי אֲשֶׁרֶי יוֹכְדִתְךָ.
אֲשֶׁרֶי הָעָלַם הֵם לוֹמְדֶיךָ.
וְאֲשֶׁרֶי הָעוֹמְדִים עַל סוּדְךָ.
לְבוּשֵׁי וְלִשְׁוֹן תַּמְיָה וְאוֹרֶיךָ:**

אֲשֶׁרֶי לְהוֹרִיךְ שִׁילְדוּךָ. אֲשֶׁרֶי לְהַלּוּמְדִים
אֶפְלוּ פְּשֻׁטוֹת מֵאֲמָרֵי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ. וְאֲשֶׁרֶי
לְהַלּוּמְדִים וּמְשִׁיגִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁגִלִית
בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ. וְהֵם לְבוּשִׁים וּמְקַפִּים
בְּאֲמוּנָה בְּמֵאֲמָרֶיךָ, כֹּאֲלוּ נֶאֱמָרוּ הַדְּבָרִים
עַל יְדֵי הָאוּרִים וְתַמִּים שֶׁבַחְשׁוֹן.

בַּר יוֹחָאי זְמַשְׁוֹת אֲשֶׁרֶיךָ. שְׁמִן שְׁשִׁוֹן מִתּוֹבְרֶיךָ:

(ט) כמ"ש במשה רבינו כי ירא מהביט. (כ) נמת, פי' נאום, מלשון אמירה.

מתוק מדבש

שֶׁמֶעוֹן אֲשֶׁרֶיךָ רַבִּי שֶׁמֶעוֹן, זְכָאָה חוֹלְקָה וְחַבְרִיָּא
אֲשִׁין דְּקַיִמִין בְּהַדְרָה אֲשֶׁרֶי סִלְקָה וְסִלְקֵי סַמְנִיס
סִלְקוּ הַנְּמַלְאִים אֲשֶׁרֶי, דְּהָא אֲתַגְלִי יָכוֹן כִּי דְּעָא
אֲתַגְלִי יָכֵל חִיָּא דְּעִיָּאָא כִּי נִתְגַּלָּה לְכַסּ מִהַ שְׁלֵחַ
נִתְגַּלָּה לְכָל קָצָא שְׁלֵמְעֵלָה.

(נשא דף קמד ע"א באדרא רבא)

שׁוֹכֵב עַל צַד יְמִינוּ וּפְנֵי הָיוּ שׁוֹחֲקוֹת.
(האוינו דף רצו ע"ב באדרא זוטא)

**נְתַנְגָּה לֹא כִּי שֶׁא נְתַנְגָּה יָכֵל צְבָא
שְׁשִׁמְעָה**

אוֹר מְפֻלָּא רוּם מַעְלָה. זְכָאָה אֲנָת רַבִּי

שירי ל"ג בעומר

ט

שיר לכבוד אדוננו התנא הקדוש הרשב"י זיע"א, על סדר א"ב

מרבי יוסף חיים זיע"א ה"בן איש חי"

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לְחַיֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם כֹּה לְחַיֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאִי:

אֵישׁ אֱלֹהִים ^{תקנו ובעל תפילות} קָדוֹשׁ הוּא. אֲשֶׁרֵי עִיֵּן רָאִתְהוּ. לֵב
וְחָכְם יִשְׁכִּיל פִּיהוּ. אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלֵיוֹן. קָדוֹשׁ הוּא מִתְרַיֵּן. מְאֹר עֲלֵיךְ
הָעֲלֵיוֹן. אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

גָּבֹר וְאֵישׁ מְלֻחָמָה. בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה. מְלֵא מִדָּע
וְחֻכְמָה. אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

דָּרֵשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. בְּעוֹז וְתַעֲצוּמוֹת. עֲלָה מַעְלוֹת רְמוֹת.
אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

הַלּוֹבֵא בְּתוֹף מַעְרָה. מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה. שֵׁם לְמִד סִתְרֵי תוֹרָה.
אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְשֵׁם גְּבָרָא מַעֲיֵן לוֹ. וְנִזְרִיב לְמַאֲכָלוֹ. מִה טוֹב וְחֻלְקוֹ
וְחֻבְלוֹ. אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְכִר אֲדִיק לְבָרְכָה. הֵיִן רִיכָא וְבִר רִיכָא. זָכָה רַבִּים וְזָכָה.
אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְחֵדֵשׁ כַּמָּה הֶלְכוֹת. הֵם בְּמִשְׁנָה עֲרוּכּוֹת. וְזֶה הַמְרָגִיל
מִמְלָכּוֹת. אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

טָהֵר אֶת עֵיר טַבְרִיָּה. עֲשֵׂה אֹתָהּ זָקָה. הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמַיָּא.
אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

יֵדַע כָּל הַגְּסֵתְרוֹת. הַבְּרִיו עוֹשִׂים פְּרוֹת. בְּטַל כַּמָּה גְּזֵרוֹת.
אָדוֹנָנוּ בֶר יִוָּזְאִי:
וְאָמַרְתֶּם

כָּל יָמֵינוּ אֲשֶׁר חָזְיָה. אֹת הַקִּשְׁיָה לֹא נִזְהָיָה. כִּי הוּא אֹת
עוֹלָם הָיָה. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאִיר. בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר. כְּאוֹר הַחֲמָה
מִזְהִיר. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

מְקוֹם בְּחֹר בְּשִׁמְיָא. עִם הַגְּבִיא אֲחִיָּה. זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה.
אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

זֶה חֲמֵד מְאֹד לְמַעֲלָה. זָכָה לִיקָר וְגִדְלָה. פֶּתַר עֲלֵינוּ כִּי
נִגְלָה. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

סִינֵי סִינֵי לֹא נִקְרָא. אָרִי שֶׁבְחִבּוּרָה. מִמְנֵו תֵּצֵא תּוֹרָה.
אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

עֲשֵׂה שְׂבָעִים תְּקוּנִים. יְקָרִים מִפְּנִינִים. בָּם תִּקַּן הָעֲלִיּוֹנִים.
אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

פֶּתַח אֵת פִּי בְחֻכְמָה. הוֹצֵיא אֹר תֵּעֲלוּמָה. תִּקַּן זְהָרִי
חֲמָה. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

עֲלֵיךְ יְסוּד הָעוֹלָם. גְּלָה מִדְרָשׁ הַגְּעֵלָם. יָכוֹל לְפָטוֹר
הָעוֹלָם. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

קֹלוֹ זֶמֶר עָרִיצִים. וְהִכְרִית אֵת הַקּוֹצִים. וְהֵצִיל הַקּוֹחוֹצִים.
אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

רָאָה פָּנָיו מְאִירִים. בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים. עֵת גְּלָה סוּד
נְסֻתָרִים. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

עֲלֹם רַב עַל מִשְׁכָּבוֹ. מִה יִפְּו וּמִה טוֹבוֹ. הוֹבֵר אֲמֵת
בְּלָבָבוֹ. אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

תּוֹרָתוֹ מִנֵּן לָנוּ. הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ. הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעֵדְנוּ.
אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתֶם

אֶשְׁרִינוּ מִה טוֹב וְחֻלְקָנוּ בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי
 וּבִמָּה לְעִים צוֹרְלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

אָב הַרְחֵמֵן שְׁמַע קוֹלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

אֶשְׁרֵי אֵתָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

בְּמַהֲרָה יָבֹא וְיַגְלֵל לַפָּנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

בֶּן דָּוִד יָבֹא וְיִתְאַלְטֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

לְעָלָה כְּבוֹד מַלְכוּתָךְ עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

לְעָלָה שְׁלֵמַת הַתְּאַלְטֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

יֵדְעָה וְהַשְׁכֵּל תְּבוֹנֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

דוֹר יִשְׂרָאֵל תִּבְרַכְנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

הַשֵּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְצִיּוֹן עִירָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

הַיּוֹם תִּשְׁמַע שְׁוֹעֵתָנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

וְתַעֲרַב לְפָנֶיךָ תַּפְלֵתָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

וּלְצִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ יִחַזוּ עֵינֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

זָכוֹת אָבוֹת תִּגְזֵן עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

זֶה הוּא קוֹיָנוּ וְיוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

חוֹס וְרוּחַם זָא עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

חֲמַל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

טוֹב וּמִטִּיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוּחָאי.

טוֹבָךָ וְחֶסֶדְךָ עָלֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוּחָאי.

יְדַבֵּר עַמִּים תְּחַתְּנֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 פֶּתַר הַלּוּמִים לְרַאשֵׁינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי כְּבוֹד וְהָדָר תִּלְשָׁרְנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 לְשֵׁם וּלְתַהֲלֵהָ תַתְּנֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי לְחַם וְחֶקְנוּ הַטְּרִיפָנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 מְכַר רְחֻמָּן רַחֵם עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי מִבְּרַכְתָּךְ מִלֵּא יְדֵינוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 גָּאוֹר וְאֲדִיר אֵל תִּשְׁכַּחְנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי גָּהֲלָנוּ לְצִיּוֹן גְּזַרְלָנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 סוּף וְקֶץ לְכֹל צְרוּתֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי סָלוּחַ גַּם לְעוֹנֵינוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 עַת רְצוֹן הַיּוֹם לָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי עֲזַרְנוּ אֱלֹהֵינוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 פִּתּוּחַ לָנוּ שְׁעָרֵי רַחֲמִים לְתַפְלָתָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי פִּרְצָסָה בְּרוּחַ תְּפִרְצָסָנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 צְמִיחַת קֶרֶן לְגוֹאֲלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי צְדָקָה וְחוּסָד עֲשֵׂה עִמָּנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.
 קֶרַע רַע גְּזוֹר דִּינָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָא.
 אֲשֶׁרֵינִי קוּמִים קָהֵל עֲדַתָּנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָא.

רְצוּנֵינוּ לְרֹאוֹת אֶת מַלְכֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוּחָא.
 רְפוּאָה שְׁלֵמָה תִרְפָּאֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ פֶּר יוּחָא. אֲשֶׁר־
 שָׁכַן פִּמְאָז בְּאַהֲלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוּחָא.
 שְׂוֵבָה ה' אֶת שְׂבוּתֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ פֶּר יוּחָא. אֲשֶׁר־
 תִּלְלֵנוּ בְּשִׁמְחוֹת לְאַרְצֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוּחָא.
 תִּבְנֶה לָנוּ מִקְדָּשֵׁנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ פֶּר יוּחָא. אֲשֶׁר־
 אֲשֶׁר־יֵנוּ מֵה טוֹב וְחֻלְקֵנוּ בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוּחָא
 וּבְמַה לְעִים צוֹרְלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוּחָא.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא. אֲשֶׁר־יִכֶם יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי מִי
 אַתֶּם מִטְּהַרְיָן. וּבְמִי מְטַהֵר אַתְּכֶם. אָבִיכֶם
 שֶׁבְּשָׂמַיִם. וְאוֹמַר. מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל הַשָּׁמַיִם. מֵה מִקּוֹה
 מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים. אִף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

תוקף קדושת היום

בשו"ע או"ח (סי' תצג ס"ב) כתב הרמ"א (בשם מהרי"ל אבי המנהגים): במדינות אלו מסתפרין ביום ל"ג בעומר ומרבין בו קצת שמחה, וכבר הובא בטור שם שביום זה פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות והוא מדברי ספר המנהיג לרבינו אברהם בר נתן הירחי, וכן מצינו בספר המאירי (יבמות סב ע"ב) שכתב: קבלה בידי הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה מתלמידי ר"ע.

והנה באדרא זוטא שבוהר (פרשת האזינו דף רצא סוף ע"א) שם הובאו בפרטות דבר האירועים הנוראים שבעת הסתלקות התנ"א רשב"י ז"ע וגילויי סודות התורה שגילה אז, קאמר התם רבי שמעון עצמו שרואה שהקב"ה וכל נשמות הצדיקים האמיתיים באו אצלו מגן עדן ושמים בשמחתו ובאו עמו לשמחו, והזמינם גם כן לעולם הבא לקחת חלק בשמחתו, (והלשון על השמחה שם הוא הילולא, ולכאורה נובע מכאן דבר הכינוי הילולא דרשב"י), והובא בספר כנסת ישראל בשם הרה"ק מרוזין ז"ע שביום ל"ג בעומר הילולא דרשב"י, היינו הילולא ושמחה לכל העולם, כי מזמנו התחילה התפשטות והתגלות הדעת ביותר בעולם ובעבור זה יש שמחה בעולם. ובספר ארץ החיים כתב בשם הרה"ק רבי ברוך מקוסוב ז"ע (תלמידו של הרה"ק הרבי ר"מ ז"ע מויטעבסק) שעיקר קבלת תורת הרשב"י היה ביום הסתלקותו כי בעולם העליון פסקו אז הלכה כמותו - כלומר כפי תורת הנסתר - ולכן נקרא יום זה הילולא דרשב"י וכן מובא בשם הרה"ק הרבי ר"ב ז"ע ממעזיבון.

והפליא הגדיל עשו בחידוש מופלג על קדושת היום הזה גאון ישראל וקדושו הרבי רבי יהונתן אייבשיץ ז"ע בדרשתו המופיעה בספרו יערות דבש (ח"ב דרוש י"א) דיום ל"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י שנסתלק אז והיה למעלה הילולא ושמחה בבחינת והנעדרה באה אל המלך, וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה כי זכות רשב"י מסייע לכל הבא ליטתה.

למעלה בקודש מצינו להגה"ק המקובל האלקי רבי עמנואל חי ריקי ז"ע בספר הנודע משנת חסידים (מס' אייר) שמצוה לשמוח בשמחת רשב"י בל"ג בעומר, ולהלן שם כתב על דבר העליה לציון הק' במירון בין השאר, ישמח שמחה גדולה, וכן כתב שם שמי שדר בארץ ישראל מצוה לעלות לקבר רשב"י, ולפנינו עדותו של הגה"ק רבי שמואל העליר זצ"ל רבה של עיר הק' צפת"ו בקונטרסו כבוד מלכים בהאי ליטתה: ואעיד אני

תוקף קדושת היום

טו

באמת כי בילדותי שמעתי פה מרבני קשישאי רבני הספרדים אשר אבותם ראו וסיפרו להם כי הרה"ק רבי חיים בן עטר (האור החיים הק') זי"ע היה פעם בהילולא פעיה"ק צפת'ו וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל המקדש, ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ורגליו וכל הדרך היה גועה... וצועק, היכן אני השפל נכנס למקום אש שלהבת, קוב"ה וכל פמליא של מעלה הבא וכל נשמות הצדיקים שמה, ובעת ההילולא היה שמה שמחה גדולה.

וזה לשון מרן החיד"א זי"ע בספרו מורה באצבע (סימן ה אות רכג): יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונדע שרצונו הוא שישמחו ביום זה כידוע ממעשה מהר"א הלוי זלה"ה - שנביא להלן - ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם מפום רבנן קשישאי, ויש מי שנוהג לעשות לימוד בליל ל"ג בעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפורים בזהר ואדרא זומא והוא מנהג יפה, והביא הרב עוד מענין היום בברכי יוסף (או"ח סי' תצג).

ובספרי קדמונים כבר מובא ענין העליה לציון המצוינת של התנ"א רשב"י זי"ע כמנהג ותיק וקדמון כמ"ש רבינו מוהר"ח זי"ע גדול תלמידי אור העולם רבינו האר"י ז"ל בספר שער הכוונות (דף פו ע"ב): ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קבר רשב"י ור"א אשר קבורים בעיר מירון כנדע, ואוכלים ושמחים שם, אני ראיתי למורי - האר"י - ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג בעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא... והר"ר יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני ללמוד עם מורי ז"ל שהולך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה, גם העיד הח"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכרת הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון - בונה ירושלים - נחם ה' אלקינו את אבלי ציון וכו', גם בהיותו שם אמר נחם וכו' ואחר שגמר העמידה - תפלת השמו"ע - אמר לי מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אמר נחם ביום שמחתינו, והנה לכן יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חודש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומים, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה - שמחת ל"ג בעומר - כנזכר, וכן הובא בספר פרי עין חיים המונה מכ"י הגה"ק רבי שבתאי מראשקוב זי"ע תלמידו של אור שבעת הימים מרן הבעש"ט הק' זי"ע - בשער ספירת העומר - במפורש שהסתלקות הרשב"י היה ביום ל"ג בעומר.

נגילה ונשמחה בו

בבת"י של מרן החיד"א זי"ע הביא עובדא נוראה בדבר רצון הרשב"י שישמחו ביום הילולא קדישא דיליה, כי בימי מרן הבית יוסף זי"ע הסכימו שלא יעשו ישראל מחול בל"ג בעומר על ציון רשב"י, כי היה נראה למרן ובית דינו שחם ושלום זלזול הוא שאוכלים ומרקדים שם, ונכתבה ההסכמה - לכך אך עדיין - לא נחתמה, כלילה חלם מרן הבית יוסף עם הרשב"י, ואמר לו שתבוא מגיפה גדולה בעבור זה ההסכמה, כי רצונו שישמחו בהילולא, ולמחר קרע מרן הבית יוסף את ההסכמה הנוכרת.

מן הראוי לציין על דבר גודל השמחה בהילולא קדישא, את העובדא המפורסמת מאד בין אלופי אלפי ישראל עליה העיד הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע ששמע מרבו הרה"ק מוהרי"ש משינאווא זי"ע ששמע בעצמו מפי מקור מהימן בעיה"ק צפת"ו כי פעם אחת בהיות הגה"ק רבי אלעזר אזכרי זי"ע בעל ספר חרדים בהילולא קדישא במירון והיה זה בעת שעדיין הסתיר את עוצם גדלותו וקדושתו מעין הבריות, ושימש כשמש בית הכנסת בעיה"ק צפת"ו, והתקיימו אז ריקודין עלאין קדישין כמצות היום באתרא קדישא מירון בין אור העולם מרן האר"י הקדוש זי"ע והחברייא קדישא שלו משך זמן רב, ובתוך כך נראה להם זקן אחד שהיה לבוש בגדים לבנים ומראהו הוד נורא בצורתו הק' ומשכמו ומעלה גבוה היה מכל העם ורקד בשמחה עצומה עם חבורת אנשי בריתו שלא הכירום הנוכחים, לפתע קפץ האר"י הק' ואחזו בידו של אותו זקן ורקדו שניהם יחד באש להבה משך זמן רב, ואח"כ אחזו האר"י הק' בידו של בעל החרדים ורקד עמו גם כן משך זמן בשמחה גדולה, לאחר מכן הרהיבו התלמידים עוז ושאלו לרבים האר"י הק' בתמיהה רבה כך, מה שרקד הרב עם הזקן הנ"ל אף שאין אנו מכירים אותו אך בודאי אדם גדול הוא, אולם מה שרקד הרב עם השמש רבי אלעזר אזכרי אם כי ירא שמים הוא, מכל מקום אין זה לכבוד רבינו לרקוד עמו ביחוד... כמענה השיב להם האר"י הק' אם התנ"א רשב"י רקד עמו ביחוד אזי אני לא יהיה לי לכבוד לרקוד עמו... אז הבינו התלמידים שהזקן הנ"ל היה רשב"י בעצמו שבא ממרום קדשו לשוב ולשמח יחד עם החברייא קדישא שבאו להילולא דיליה, ומאז נודע בשער בת רבים גדלותו וקדושתו של הרב בעל החרדים שמקודם קיים בעצמו והצנע לכת עם אלקיך.

הגאון הנודע רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל הרב דעיה"ק חברון ת"ו העלה באורך בספרו הגדול שדי חמד (חלק אסיפת דינים, מערכת ארץ ישראל

נגילה ונשמחה בו

יז

אות 1) את משא הרהורי הדברים מאת הרבנים שיצאו בערעור על דבר החגיגות, השמחה, ההדלקות, ושריפת המלבושים במירון, וכמשקל נגדי הביא הרב את תשובת גאוני הדורות שהפריכו את כל טענותיהם אחת לאחת ובעצמו כתב: והנה מהילולת רשב"י ז"ע ידעתי מילדותי שהוא מנהג קדום, ובהמשך הביא את תורף תשובת הגאונים חכמי הספרדים וכלשונו: שלחתי כל הכתוב למעלה - הרהורי הרבנים - לרבנן קשישי גאוני דורינו שבעיה"ק טבריא, והעתיק את כל אורך דברי תשובתם ע"פ התורה וההלכה, ונצטט כאן קטע קטן השופך אור וזוהר לנ"ד: אשר שמענו ונדעם שמרן הבית יוסף וגדולי דורו היו עולין למירון מקום קבורת רשב"י ושישים ושמחים ביומא ההילולא דיליה, וכ"כ בספר קמח סולת בשם ספר א"צ בהנהגות האר"י... והובא בספר נגיד ומצוה - למוהר"י צמח מגורי האר"י"ל - ... הרי שגם בימי האר"י ושאר קדושים היו הולכים על קברו ומרבים במשתה ושמחה לכבוד רשב"י, וכבר הזכיר זאת הפרי חדש שעכשיו נהגו להרבות בשמחה, וכן כתב ר"י מעמדין בסידורו בית יעקב: עכשיו המנהג פשוט שעושין יום זה יו"ט ומרבין בו שמחה.

הרי שהילולא דרשב"י היא לו ולכל ישראל, כי זהו רצון צדיק רשב"י ז"ע שמחה יעמוד ליהודים ונסו יגון ואנחה... דעבוד הילולא ביום ל"ג בעומר לכבוד הרשב"י שנשמך ביום זה, ושמחת התורה הק' שנתגלו סתרי תורה על ידו, והוא היה רבן ומאורן של ישראל שהאיר להם במאור תורתו והשמחה היא על שנשמך ביום ההוא. כמו כן הביא העמדת זקנים בשו"ע (או"ח סי' תצג) מנהג ארץ ישראל שנוהגין לילך על קבר רשב"י ור"א בנו ביום ל"ג בעומר.

מקור קדום ביותר שנמצא לפנינו בגדולת היום הוא מכתבו של רבינו עובדיה מברטנורא ז"ע במכתבו לאחיו בשנת רמט וז"ל: בי"ח אייר יום פטירת רשב"י - באים מכל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות מלבד מה שמדליקים עליה - על הציון הק' - גר תמיד... שהרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה שהתנדבו למקום ההוא, גם בספר שבחי ירושלים הקדמון (משנת רפ"ב) נזכר לשבח ולתהילה מנהג הקיבוץ הגדול והשמחה רבתי שבל"ג בעומר במירון. ונסיים פרק זה בדברי הרה"ק בספר מאור ושמשי - רמזי ל"ג בעומר - בהאי לישנא: ונמתקו ביום ל"ג לספירה כל הגבורות - הדינים - בשרשן וזאת היה בכחו של רבי שמעון בן יוחאי להעלות כל הגבורות לשרשן ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל, לכן אנו עושין ביום הילולא דיליה יום טוב.

תורתנו מגן לנו

איתא בזהר הק' פ' בראשית (דף כב ע"ב) שלאחר גילויים עילאיים ששמעו החברייא קדישא מפי רשב"י, קמו והשתטחו לפניו ואמרו אשריך ר"ש שהקב"ה מסכים עמך לגלות לך סודות נעלמים שלא נתגלו אפילו למלאכי הקודש. ובוהר פרשת עקב (דף רעג ע"א) אמר הרעיא מהימנא - נשמת משה רבינו ע"ה לרשב"י: מאור הקדוש אשרי חלקך שהקב"ה גילה לך מה שלא גילה לכל הנביאים והחזוים, ובוהר פרשת אחרי (דף עט ע"ב) קאמר רבי יהודה על רבי שמעון שזוקף ראשו לגלות ולפרש דברי הסודות העליונים ואינו מתירא משום מקטרג כמו איש שהוא בן חורין, וקרא עליו הכתוב אשריך ארץ שמלכך בן חורין, מי נקרא מלך הוא רבי שמעון שהוא שר התורה והחכמה, וכאשר החברייא קדישא ראו את רשב"י היו רצים אחריו וקוראים עליו מאמר הכתוב אחרי ה' ילכו באריה ישאנ.

כבר הבאנו רבות מכל גאוני גדולי וצדיקי עולם בכל הדורות שהעריצו והקדישו את הלימוד בספר הזהר הקדוש המאיר את נשמת האדם ומגדלתו ומרוממתו על כל - כשלומד ביראה ובאופן של הכנעה ראויה, ומן הראוי לצטט את דברי הרה"ק רמח"א זי"ע מסאדילקוב בספרו דגל מחנה אפרים בשלהי פ' בא מה ששמע מזקיני אור שבעת הימים רבינו הבעש"ט הק' זי"ע, שספר הזהר יש לו בכל יום פירוש אחר ומהחידושים שמחדשים ישראל בתורת האמת כך מתחדשים בריאת שמים וארץ, כנאמר על הקב"ה שמחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ובליקוטם שבספר הק' קדושת לוי (ד"ה למה) כתב: למה נקרא ספר הק' מרשב"י הפירוש על התורה זוהר... וזהו זוהר שמייחד על ידי זה הפירוש על התורה את האבות בקוב"ה ושכינתיה, וכמאמר הרה"ק רבי פנחס זי"ע מקאריץ על ספר הזהר שהוא מאילנא דחיי דהיינו עין החיים הרומז על בחינת קוב"ה כידוע, ובליקוטי תורה (בהדרכות) כתב בשם אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זי"ע שצוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמר מהזהר, וכמאמר המגיד הק' מקוונין זי"ע שלימוד הזהר יכול להמשיך על האדם בחינת נשמה.

עוד מובא בזה שלל סגולות מהרה"ק מקאריץ זי"ע במעלות הלומד זהר:

א. שזה מסייע לאדם הן בדברים גופניים והן בנשמה, **ב.** הוא סגולה לפרנסה, **ג.** רפואה לכאב ראש, **ד.** מגין בדרא דמלכא משיחא כי מחמת חשכת הגלות צריך להאיר באור גדול, **ה.** סגולה להנצל ממדת הגאווה, **ו.** מסוגל לחיזוק באמונה, **ז.** מונע מרדות.

הביאור 'מתוק מדבש'

תחילה לא'ל ית"ש על סיבוב ההשגחה העליונה כהיום לזכות את ישראל באור יקרות להבנת דברי הזהר הקדוש באופן השווה לכל נפש, והאמת ניתן להאמר ולהודיע לכל שתחלק הארי שבספרי הזהר הם ממש דברים נגלים ומובנים לכל איש ישראל וכפי רבים מכונים נגלות הזהר, והם מלאים במוסר והדרכה אלקית ביראת ה', ויותר נקל להבנה לכל עם הפירוש הנעלה מתוק מדבש שחובר ע"י מורינו הגה"צ רבי דניאל זצוק"ל וזכה להתקבל בין רבבות אלפי ישראל בכל קצווי תבל, כאשר בו עוסקים לרוב אנשים מכל שכבות הצבור בשקיקה ובהתעלות ורוממות הנפש, וביחוד זכה להתקבל בהערצת יתר ע"י גדולי ומאורי ישראל זצוק"ל ויבלחט"א, אשר כידוע שופך אור וזוהר בהבנת הפשט בנגלות ובנסתרות שבספר הזהר על כל חלקיו, ויהא זה לעורר רצון לקירוב הגאולה בב"א, על דרך מאמר הרה"ק מבארדימשוב זי"ע בספרו קדושת לוי (מס' אבות) על הא דאמרו חז"ל (שבת יא ע"א) על רשב"י וחבריו, שתורתן אומנותן, דהיינו שהיו עושין אומנות בתורתן, שתיקנו העולמות השייכים ללימוד ההוא.

ונחתום פרקין בדברי הזהר בפרשת פנחס (דף רמא ע"ב): רבי שמעון היה הולך למבריא פגע בו אליהו ואמר לר"ש שלום עליך אדוני, שאל ר"ש את אליהו במאי עוסק הקב"ה בישיבה שברקיע, השיבו אליהו בסוד הקרבנות ואומר מילים ודברי חידושים משמך, אשריך שזכית לבך ובאתי להקדים לך שלום, ודבר אחד רציתי לשאול ממך כי בישיבה של מעלה שאלו שאלה ונא התבונן ליישבה, וכשפירט אליהו לפניו את השאלה שאלו ר"ש ומה השיב הקב"ה על זה, אמר לו אליהו שהקב"ה אמר לבני הישיבה העליונה הנה בר יוחאי יאמר לכם תשובה על שאלתכם לכן באתי לשאול ממך שאלה זו, לאחר שהשיב רבי שמעון באורך על השאלה כמובא שם בזהר אמר לו אליהו לר"ש: רבי בחיך שחידוש זה רצה הקב"ה להשיב לבני הישיבה של מעלה, וכדי שלא להחזיק טובה לעצמו לפני השכינה הק' לומר כי לו לבדו יש כח ההשפעה אל השכינה ולה אין צדיקים בעולם הזה שישפיעו אליה הכח לטובתה, לכן השאיר דבר זה אליך שאתה תקשט בזה החידוש את השכינה, ותוכל היא להתפאר לפני הקב"ה ולומר שיש לה בן שילדתו ונגדלתו לך הקב"ה שחידש בתורה חידוש זה, ובכך קישט אותי בקישוטים אלו, אשרי חלקך - ר"ש - בעולם שהבורא ב"ה יוצרך משתבח בכך למעלה, ועליך נאמר הכתוב (שמואל-ב כג, ג) צדיק מושל ביראת אלהי"ם, כלומר שהצדיק שבעולם הזה מושל לקשט את השכינה הנקראת יראת אלהי"ם, ולהפכה לרחמים.

העסק בתורת הרשב"י, בבחינת השתטחות על הציון

הנה ידועים דברי רש"י במסכת יבמות (קכב ע"א) בשם הגאונים בזה הלשון: **ובתשובת הגאונים** מצאתי, כל הנך רגלי דאמוראי - שהוזכרו בגמ' - היינו יום שמת בו אדם גדול קובעים אותו לכבודו ומדי שנה בשנה כשמגיע אותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם. ואכן כך נהגו ג"כ מלפנים בל"ג בעומר שנתאספו ת"ח ולמדו בזוה"ק באתרא קדישא דמירון ועסקו **בתורת הרשב"י** ביגיעה ובאהבה ודביקות נעלית מלבד כל השמחה הגדולה שבהילולא כאמור לעיל.

האמת יורה דרכו כי אין בנו כח ההשגה בחשבונות שמים וכפי הנראה יִבְצַר מאתנו השנה לערוך את ההילולא קדישא והשמחה הגדולה שביום המקודש ל"ג בעומר באתרא קדישא דמירון במקהלות רבבות אלפי ישראל עם קדוש, לכן עלינו לשנן את דברי הרה"ק מוהר"ן זי"ע **מטשערנאביל** בספרו הק' **מאור עינים** (בליקוטים) בתוך שאר הדברים שם בזה"ל: דבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו... וזה הלומד בהכנסו עם החיות והמוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא **אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו דובבות בקבר** כנודע זה מדברי הבעש"ט וכו', ונקרא בחינה זו **השתטחות על קברי הצדיקים**, וכן הוא בספר ליקוטי אמרים להרב המגיד הק' זי"ע **ממעזריטש**: כשלומד בגמ' מימרא אמר רבי שמעון תיבת שמעון הוא חיות התנא... נמצא **כשלומד בדחילו ורחימו הוא מקשר עצמו ברבי שמעון ולומד אצלו**.

אחר הדברים האלה עלינו להתחזק במאמרי הצדיקים יסודי העולם ולקיים דבריהם בלימוד ועסק תורת הרשב"י בספרי הזהר הק' שיטהר נשמותינו וביחוד ביום הגדול והק' ל"ג בעומר יום שמחת התגלות תורתו הק' וקביעת ההלכה כמותו בישיבה של מעלה כמובא לעיל, ועל ידי זה תכון זכותו הגדול להגן עלינו במאור תורתו להאיר עינינו ולהמליץ טוב בעדינו להוושע בדבר ישועה ורחמים בכלל ובפרט, ובגאולה השלימה השתא בעגלא דידן אנס"ו.

מאמר הזתר הקדוש שבסיום האדרא זוטא, בהם מובא האירועים
הנזכרים שביעת הסתלקות הרשב"י זיע"א

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו
מלוי, ואנא פתבנא סברנא למכתב טפי, ולא שמענא, ולא זקיפנא
רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא.

אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר, (משלי ג ב) ארף ימים ושנות
חיים וגו', שמענא קלא אחרא, (תהלים כא ה) חיים שאל ממך
וגו'.

מתוק מדבש

רבי אבא לא יכל להסתכל במקום רבי שמעון בר יוחאי מפני האור הגדול,
ושמע הקול ממרום

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים לא הספיק המאור הקדוש
שהוא רבי שמעון לגמור את מלת חיים שבפסוק הנזכר, עד דאשתכחו מלוי
עד שנשתתקו דבריו במלת פי שם צוה ה' את "הברכה", ומן השמים עפבוהו מלומר
מלת חיים, לרמוז לו שכבר אין לו חיים בעולם הזה, ואמר רבי אבא ואנא פתבנא
סברנא למכתב טפי ואני הכותב חשבתי לשמע עוד מפי רבי שמעון ולכתב יותר,
ולא שמענא אבל לא שמעתי יותר, (ה"ג י"ה"ר) ולא זקיפנא רישיא ולא זקפתי
את ראשי לראות למה הפסיק רבי שמעון מלדבר עוד, דנהורא הוה סגי פי האור
היה גדול מאד, ולא הוה יכולנא לאסתכלא עד שלא הייתי יכול להסתכל במקום
רבי שמעון.

אדהכי אזדעזענא בתוך כך נחרדתי, כי שמענא קלא דקארי ואמר שמעתי קול של
מעלה שהכריז ואמר, ארף ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך, רצונו לומר
פי בעל הקול היה מתפלל על רבי שמעון שיוסיפו לו עוד מן השמים ארף ימים ושנות
חיים, ואחר כך שמענא קלא אחרא שמעתי קול אחר שהכריז ואמר חיים שאל ממך
הלא רבי שמעון כבר שאל ממך חיים, (ה"ג י"ה"ר וקלסה) נתת לו פי אחר שעלה לברר
את מקומו בגן עדן (כמנאכר צוהר קדש פ' גרמטית דף כד), זכה שנתרפא והוסיפו לו שנות
חיים. והמשיך ואמר הקול וכי אפשר שאורך ימים עולם ועד שיחיה רבי שמעון עולם
ועד בתמיה, ועל ידי תשובת קול השני, הפסיק קול הראשון להתפלל עוד, ורבי שמעון
נסתלק לחיי ער.

כָּל הַהוּא יוֹמָא לָא אֶפְסִיק אִשָּׁא מִן בֵּיתָא, וְלֹא הוּהּ מֵאן דְּמָטִי לְגַבְיָהּ,
דְּלֹא יְכִילוּ, דְּנַהוּרָא וְאִשָּׁא הָוה בְּסוּחְרַנְיָה כָּל הַהוּא יוֹמָא, נְפִילְנָא
עַל אַרְעָא וְגַעֲיָנָא.

בְּתַר דְּאִזִּיל אִשָּׁא, חֲמִינָא לְבוּצִינָא קְדִישָׁא קְדִישׁ הַקְּדָשִׁים, דְּאֶסְתַּלַּק מִן
עֲלָמָא, אֲתַעֲטָף, שְׂכִיב עַל יְמִינֵיהּ, וְאֲנַפּוּי חֵיכִינָא.

קָם רַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיָּה, וְנָטִיל יְדוּי וְנָשִׂיק לֹון, וְאָנָא לְחִיכְנָא עֲפָרָא דְתַחֲתוֹת
רְגְלוֹי, בָּעוּ חֲבַרְיָיא לְמַכְבִּי, וְלֹא יְכִילוּ לְמַלְלָא, שְׁאָרוּ חֲבַרְיָיא בְּבַכְיָהּ,

מתוק מדבש

הָאִשׁ שֶׁהִקְיָה אֶת הַבֵּית לֹא נִפְסַק כָּל הַיּוֹם

כָּל הַהוּא יוֹמָא כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק רַבִּי שְׁמַעוֹן, לָא אֶפְסִיק אִשָּׁא מִן בֵּיתָא לֹא
נִפְסַק הָאִשׁ מִן הַבֵּית שְׂסַבֵּב אוֹתוֹ מִשְׁעָה שֶׁהִתְחִיל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּגַלְיָי הַסּוּדוֹת, (נזנז
גְרִיט הַאֲדָרָא), וְלֹא הוּהּ מֵאן דְּמָטִי לְגַבְיָהּ וְלֹא הִיָּה מִי שְׁיַעֲרֵב לְבוֹ לְגִשְׁתֵּי אֱלִיּוֹ, לְרֵאוֹת
אִם נִתְעַלֵּף אוֹ שְׂכַבֵּר נִסְתַּלַּק, דְּלֹא יְכִילוּ לְפִי שְׁלֵא יְכִילוּ, דְּנַהוּרָא וְאִשָּׁא הָוה בְּסוּחְרַנְיָה
כָּל הַהוּא יוֹמָא כִּי הָאֹר וְהָאִשׁ הָיוּ מְסַבְּבִים אוֹתוֹ כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְאָמַר רַבִּי אַבָּא נְפִילְנָא
עַל אַרְעָא וְגַעֲיָנָא נְפִלְנוּ עַל הָאָרֶץ וְצַעֲקֵנוּ מִחַמַּת הַצַּעַר הַגָּדוֹל.

בְּתַר דְּאִזִּיל אִשָּׁא אַחַר שְׁנִסְתַּלְקָה הָאִשׁ, חֲמִינָא לְבוּצִינָא קְדִישָׁא קְדִישׁ הַקְּדָשִׁים
דְּאֶסְתַּלַּק מִן עֲלָמָא רְאִיתִי אֶת הַמְּאֹר הַקְּדוֹשׁ קְדִישׁ הַקְּדָשִׁים שְׁנִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
וּרְצוֹנוֹ לומר כִּי רַק אַחַר שֶׁהִלֵּךְ הָאִשׁ נִתְבָּרַר לָהֶם שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן נִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וְרֵאוּ
אוֹתוֹ אֲתַעֲטָף שֶׁהִיָּה מְעֻטָּף בְּטִלְיָתוֹ, שְׂכִיב עַל יְמִינֵיהּ וְאֲנַפּוּי חֵיכִינָא וְהִיָּה שׂוֹכֵב עַל
צַד יְמִינוֹ וּפְנֵי הָיוּ שׁוֹחֲקוֹת (כַּמְּאִמַּר סְכָמִינוּ זְכוּנוֹס לְגַרְכָּה (כְּמַצּוֹת דָּף קג עמוד ב), מֵת מִמֶּנּוּ
הַשְּׁמוֹק סִימָן יִפְסֵה לוֹ, פְּנֵי כְּלָפִי הָעַס סִימָן יִפְסֵה לוֹ).

אַחַר הַסְּתַלְקוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי נָטִיל רַבִּי אֲלַעְזָר יְדֵי אָבִיו וְנָשָׂקָם, וְרַבִּי
אַבָּא לְחַף אֶת הָעֶפֶר שֶׁתַּחַת רְגְלוֹי

קָם רַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיָּה, וְנָטִיל יְדוּי וְנָשִׂיק לֹון עֲמַד רַבִּי אֲלַעְזָר בְּנוֹ, וְלָקַח אֶת יְדֵי
אָבִיו וְנָשָׂק אוֹתָם, וְאָמַר רַבִּי אַבָּא וְאָנָא לְחִיכְנָא עֲפָרָא דְתַחֲתוֹת רְגְלוֹי וְאֲנִי לְחַכְתִּי
אֶת הָעֶפֶר שֶׁהִיָּה תַּחַת רְגְלוֹי הַקְּדוֹשׁוֹת, וְאַחַר שֶׁנִּתְאַמַּת אֲצִלָּם שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן נָח נִפְשִׂיהּ,
בָּעוּ חֲבַרְיָיא לְמַכְבִּי רְצוּ הַחֲבָרִים לְבַכּוֹת, וּבְלַבָּם בִּקְשׁוּ רַחֲמִים מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁיִוְכְלוּ לְבַכּוֹת, אֲבָל וְלֹא יְכִילוּ לְמַלְלָא לֹא יְכִילוּ לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים בְּפִיָּהֶם, וְהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא קָבַל הַגִּיּוֹן לָבָם, לָכֵן שְׁאָרוּ חֲבַרְיָיא בְּבַכְיָהּ הִתְחִילוּ הַחֲבָרִים לְבַכּוֹת עַל
הַסְּתַלְקוֹת רַבָּם וּמְאֹר עֵינָם, וְרַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיָּה נְפִיל תַּלְתַּת זְמָנִין וְרַבִּי אֲלַעְזָר בְּנוֹ נְפִיל

ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה, לבתר פתח ואמר, אבא אבא, תלת הו, חד אתחזרו.

השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחברייא פלהו שתיין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי, ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (ס"א משתפל) עלן, השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה, קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא.

מתוק מדבש

ש' של פ'עמים על פ'ני אביו, כ'דרף ש'עשה יוסף לאביו, כ'מו ש'כתוב (בראשית נ א) ויפל יוסף על פ'ני אביו ויבך עליו וישק לו, אכל תחלה ולא יכיל למפתח פומיה לא היה יכול רבי אלעזר לפתח פיו לדבר, מחמת תקף הצער, לבתר פתח רק אחר כף פתח את פיו ואמר אבא אבא אמר בכפלא כ'עין ש'כתוב (מלכים ב' ב יב) אבי אבי רכב ישראל ופרשיו, תלת הו חד אתחזרו מה שנפ'לתי על פ'ניך שלש פ'עמים ולא כיוסף שנפל על פ'ני אביו רק פעם אחת, כי פל השלש נפילות לאחת נחשבות הואיל ולא יכלתי לדבר רק בפ'עם השלישית.

רבי אלעזר: מעתה ילמדו בסברות משפשות ומרות במקום מים חיים

והמשיך רבי אלעזר את דבריו, כ'מספיד את אביו ואמר, כי עד עתה השכינה הנקראת חיה וגם המלאכים הנקראים חיות הקדש עם נשמות הצדיקים, פ'לם היו פ'אן עד ש'היית חי ודרש'ת בסודות התורה, אכל השתא מ'פאן ואילך תנוד חיותא תויו ותלך השכינה עם פ'ל חיות הקדש, וגם צפראן טאסין נשמות הצדיקים הנמשלות לצפ'רים טסות והולכות להם לגן עדן, ואינן חוזרות עוד אלא (ה"ג יה"ר) משתקען בנוקבא דימא רבא הם נשארות שקועות וקבועות ב'נקב של הים הגדול (הרומז על היסוד טל המלכות), וגם וחברייא ש'הם תלמידי רבי שמעון ש'עד עכש'ו ש'תו יין וחלב ומים חיים מפי רבם, הנה מ'פאן ואילך פ'להו שתיין דמא פ'לם יש'תו דם, פ'לומר ש'ילמדו סברות משפשות ומרות פ'דם במקום מים חיים.

קם רבי חייא על רגלוי קם רבי חייא מהקרקע ש'היו יושבים ובוכים על הסתלקות רבי שמעון, ואמר עד השתא בוצינא קדישא מסתפל עלן עד עתה היה המאור הקדוש מסתפל ומשגיח עלינו, ומלמד לנו דרכי חיים, השתא לאו הוא עדן עתה אין שהות עוד לבכות ולהספיד, כי נטה היום לערב, אלא מוטל עלינו לאשתדלא ביקריה ד'היננו לעסק בכבודו פראוי לו. קם רבי אלעזר ורבי אבא ש'הם היו החשובים ביותר בין החבר'יא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא לקחו אותו ממטתו בפסא המיוחד לזה להוליכו לתדר אחר.

מאן חמא (ס"א ערענרא וערבוביא) **ערבוביא דחברייא, וכל ביתא הוה סליק ריחין, סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא.**

אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפרי, וטרדאן בהו, (ס"א דצפרי וטרדיא), והו בני מרוניא צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן.

בתר דנפק פורייה, הוה סליק באורא, ואשא הוה להיט קמיה, שמעו

מתוק מדבש

כדי לעסק בטרתו ובהלבשתו פראוי לכבודו, (ומלת טיקרא פרושו עצים, והוא מלשון תקרה בחלוף דטלנ"ת, ומלת סיקלא הוא פעין אסקלא, ורצונו לומר בכסא הנעשה מאריגת קלפות של עצים הקלא נקבים פעין מכבר, ובו נושאים החולים להוליכם ממקום למקום).

ריח גן עדן עלה מפל הבית שנסתלק בה בכפר מירון

מאן חמא ערבוביא דחברייא מי ראה עוד דבר כזה, שהרבה תלמידי חכמים באו בערבוביא לחלק כבוד האחרון לרבי שמעון, וכל ביתא הוה סליק ריחין ומכל הבית עלה ריח טוב מבשמי הגן עדן, שהביאו נשמות הצדיקים שבאו מן הגן עדן לקבל פני רבי שמעון. (ה"ג בד"א) סליקו ליה בפורייה אחר שנתעסקו בו הוציאוהו במטה מן החדר אל החצר, כדי להוליכו למקום מנוחתו, ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא ולא עסקו בטרתו ובהולכתו אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

והנה רבי שמעון נח נפשיה בכפר מירון, וכשרצו להוליכו למקום קבורתו אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפרי באו גבורים ובעלי מלחמה מכפר צפרי למירון, לקחת את ארון האלהים של רבי שמעון בחזקה לקבר אותו אצלם בכפר צפרי, (מלת טריקין פרושו אנשי חיל המפיים, ומארי תריסין פרושו בעלי מגנים, רצונו לומר בעלי מלחמה), וטרדאן בהו ובני מירון היו דוחקים בבני צפרי להחזירם לאחוריהם שלא יקחו מהם את ארון האלקים, והו בני מרוניא צווחין בקטירין והיו בני מירון צועקים יחד באגדה אחת על בני צפרי, דחשיבו דלא יתקבר תמן כי בני מירון חשבו עצות ותחבולות שלא יניחו לרבי שמעון להקבר שם בכפר צפרי, אי נמי פרושו, שיראו בני מירון שמא לא יקבר רבי שמעון אצלם.

מטתו הקדושה עלתה לאויר ואש להט סביבה ויצאה בת קול: עילו ואתבנשו לחלולא דרבי שמעון

וכדי להשקיט את המריבה בין שני הצדדים עשה הקדוש ברוך הוא נס גדול, כי בתר דנפק פורייה אחר שמטתו של רבי שמעון יצאה מן החצר, הוה סליק באורא

קלא, עולו ואתו ואתפנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז ב) יבא שלום
ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא, שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ,
מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתפכין (ס"א ולא משתפחין)
ביומא דין בגינף.

דנא רבי שמעון בר יוחאי דמאריה משתבח ביה בכל יומא.

מתוק מדבש

עלתה המטה באויר השמים פי המלאכים נשאוהו בידם, ואז נחה ושקטה המריבה, ואשא
היה להיט קמיה ועמוד של אש היה לוהט לפני מטתו, ובצעת שהמטה פרחת באויר
שמעו קלא יצאה בת קול מן השמים שכלם שמעוה, עולו ואתו ואתפנשו הכנסו ובואו
והתקבצו, רצונו לומר אלו שהם מבחוץ פנסו, ואלו שהם מרחוק יבואו, וכלם יתקבצו
ויתאספו, להילולא דרבי שמעון לשמחת רבי שמעון שהיה מהלל ומשבח להקדוש ברוך
הוא בשמחה על שזכה לצאת מן העולם בשלמות הגמורה, ואמרה עוד הבת קול יבא
שלום ינוחו על משכבותם רצונו לומר בזמן שהצדיקים ינוחו על משכבותם ראוי שביום
ההוא יהיה שלום ולא קטטות ומריבות, (ואמרה פן פנגד מה שבני צפורי כבר חזרו לאחוריהם
והיתה תקותם למפח נפש, משום הכי אמרה הבת קול שאל ירע בעיניכם שתוחלמכם נקובה, כי ביום
הסתלקות רבי שמעון אין ראוי להיות מחלקת).

המטה נכנסה מאליה למירון ותברזו משמים יצא זה האיש מרעיש הארץ מרגיז
ממלכות

כד עאל למערתא כשנכנסה מטת רבי שמעון מעצמה במערה בכפר מירון, שמעו
קלא במערתא שמעו בת קול שיצאה מן המערה, זה האיש מרעיש הארץ
מפחדו היו רועשים יושבי הארץ, מרגיז ממלכות שבטל בכחו את גזרות המלכות,
כמה פטרין ברקיעא משתפכין ביומא דין בגינף הרבה פתחון פה של המקטרגים
משפתקים ברקיע ביום זה בזכותך, (פי הקדוש ברוך הוא מחל לעונותיהם של כל המלויים את
רבי שמעון לכבודו, אשר העונות גרמו הקטרוג, פטרין פרושו כמו (שמות יג יב) פטר רחם שהוא
לשון פתיחה).

ועוד הוסיפה הבת קול ואמרה דנא רבי שמעון בר יוחאי דמאריה משתבח ביה
בכל יומא זהו רבי שמעון שהקדוש ברוך הוא משתבח בו לפני פמליא של מעלה
כל יום.

זפאה חולקיה לעילא ותתא, כמה גניזין עלאין מסתמרן ליה, עליה
אתמר, (דניאל יב ג) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ
הימין.

עד כאן האדרא זוטא קדישא

מתוק מדבש

ואמרה עוד הקול זפאה חולקיה לעילא ותתא אשרי חלקו בגן עדן העליון ובגן עדן
התחתון, כמה גניזין עלאין מסתמרן ליה הרבה אוצרות עליונים שמורים לו
למעלה, עליה אתמר עליו נאמר פעין שאמר המלאך לדניאל, ואתה לך לקץ היינו
ההסתלקות שהיא קץ כל בשר, ותנוח בקבר עם הצדיקים, ותעמוד לגורלך ותקום בתחיה
לקחת גורלך הנתן לחלקך אחר תחית המתים, לקץ הימין שכל זה יהיה באחרית הימים
(מצודות בסוף ספר דניאל). אי נמי "לקץ הימין" היינו זמן הגאולה שאז יחזיר הקדוש ברוך
הוא ימינו אשר השיבה אחר מפני אויב (איכה ב ג), וכמו שכתוב (תהלים קלו ה) אם אשפחך
ירושלים תשפח ימיני, ואומר (שם צח א) הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, במהרה בימינו
אמן. (מפרשים ורס"ג שם)

עד כאן האדרא זוטא קדישא

רשב"י מגן עד סוף כל הדורות

בוצינא קדישא המאור הקדוש שהוא רבי שמעון,
דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו
אבתריה שזכות תורתו מאירה בכל הדורות שיהיו
אחריו, ודאי שמגן עד סוף כל הדורות.
(זהר פרשת פנחס דף רט ע"א)

תפלת בריך שמייה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד מִפְקִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוּרָא
 לְמַקְרֵי בֵּיהּ, מִתְּפַתְחוּן תַּרְעֵי עֲבִיבֵי
 דְּרַחֲמִין, וּמַעֲוֵרִין אֶת הָאֲהַבָּה לְעֵילָא, וְאַבְעֵי
 לִיהּ לְבַר זְשׁ לְמִימַר הָכִי:

בְּרִיךְ שְׁמִייה דְּמַרְא עֲלֵמָא. בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ.
 יְהֵא רַעוּתָךְ עִם עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל לְעֵלָם. וּפְרָקוּן
 יְמִינְךָ אֲחֻזֵי לְעֲמָךְ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ. וְלֹאֲמַטְוֵי לְנָא
 מְטוֹב זְהוּרָךְ וְלִקְבֵּל צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעוּא
 קְדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן וְחִינְךָ בְּטִיבּוּתָא. וְלַהּוֹי אָנָּא
 (עֲבָדְךָ) פְּקִידָא בְּגוֹ צְדִיקָא. לְמַרְחָם עָלֵי וְלְמַנְטֵר
 יְתִי וְיִת כָּל דֵּי לִי וְדֵי לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל. אָנְתָּה הוּא זָן

מתוק מדבש

לְעֵלָם שִׁיהִי רְצוֹנָךְ לְהַטִּיב עִם עַמְךָ יִשְׂרָאֵל
 לְעוֹלָם, וּפְרָקוּן יְמִינְךָ אֲחֻזֵי לְעַמְךָ בְּבֵית
 מִקְדָּשְׁךָ וּגְאֹלַת יְמִינְךָ תְּרַאֵה וּתְגַלֵּה לְעַמְךָ
 בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ שִׁיבְנָה מִיַּד בְּכִיאת הַגּוֹאֵל, כִּי
 כְּשִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אִזְּוִי יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל
 (פְּהִלִּיס קִיט טו), וְלֹאֲמַטְוֵי לְנָא מְטוֹב נְהוּרָךְ
 וְלַהּוֹי אָנָּא עַבְדְּךָ לְגוֹ עַד אִזְּוִי מְטוֹב שְׁהוּא
 מַדַּת חֲסִדְךָ, וְלִקְבֵּל צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין וְלִקְבֵּל
 אֶת תְּפִלַּתְנוּ בְּרַחֲמִים.

יְהֵא רַעוּא קְדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חִינְךָ בְּטִיבּוּ
 יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁתַּאֲרִיךְ לְגוֹ חִיִּים
 בְּטוֹב וּבְנַעֲמִים, וְלַהּוֹי אָנָּא עַבְדְּךָ פְּקִידָא
 בְּגוֹ צְדִיקָא וְשִׁאֲנִי עַבְדְּךָ אֲהִיָּה נִמְנָה בְּתוֹךְ
 הַצְּדִיקִים, לְמַרְחָם עָלֵי, וְלְמַנְטֵר יְתִי וְיִת כָּל
 דֵּי לִי וְדֵי לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל לְרַחֵם עָלֵי, וְלִשְׁמַר

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד מִפְקִין סֵפֶר תּוֹרָה
 בְּצַבּוּרָא לְמַקְרֵי בֵּיהּ כְּשִׁמוּצִיאִים אֶת
 סֵפֶר הַתּוֹרָה מֵאֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ לְקִרְאָה בּוֹ בְּצַבּוּר,
 מִתְּפַתְחוּן תַּרְעֵי שְׁמֵיִיא דְּרַחֲמִין נִפְתָּחִים שְׁעָרֵי
 הַרְחֵמִים שְׁבַשְׁמִים, וּמַעֲוֵרִין אֶת הָאֲהַבָּה
 לְעֵילָא וּמַעֲוֵרִים אֶת הָאֲהַבָּה לְמַעְלָה בֵּין
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וְאַבְעֵי לִיהּ
 לְבַר זְשׁ לְמִימַר הָכִי וְצְרִיךְ הָאָדָם לומר כֵּן:

בְּרִיךְ שְׁמִייה דְּמַרְא עֲלֵמָא בְּרוּךְ שְׁמוֹ שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם,
 וְהִינְנוּ הַשֵּׁם הַזֶּה שְׁבוּעֵיר אֲנַפִּין, בְּרִיךְ כְּתָרָךְ
 בְּרוּךְ כְּתָרָךְ שֶׁהוּא אֲרִיךְ אֲנַפִּין הַנִּקְרָא כְּתָר
 עֲלִיוֹ, וְאַתְרָךְ וּמְקוֹמְךָ שֶׁהוּא הַמְּלֻכּוֹת שֶׁהִיא
 מְקוֹמוֹ וּמוֹשְׁבוֹ שֶׁל זְעִיר אֲנַפִּין, וְלִךְ אָנִי
 מִתְּפִלָּה וּמִבְּקָשׁ יְהֵא רַעוּתָךְ עִם עַמְךָ יִשְׂרָאֵל

לְכֹלָא וּמִפְרָגִיס לְכֹלָא. אַנְתָּה הוּא עֲלֵיטָא עַל כֹּלָא.
 אַנְתָּה הוּא דְעֲלֵיטָא עַל מַלְכֵינָא. וּמַלְכוּתָא דְיִלְכָךְ הִיא.
 אַנְתָּה עֲבָדָא דְקַדְשָׁא בְרִידָא הוּא דְסִגְיָדְנָא קַמָּה
 וּמִקַּמֵי דִיקָר אֹרִיתָהּ. בְּכָל עֵדָן וְעֵדָן לֹא עַל אַנְשֵׁי
 רְחִיזְנָא וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא. אֲלֵא בְּאַלְהָא
 דְשִׁמְיָא. דְהוּא אֱלֹהָא תקוף ובעל היכולת
ובעל הכוחות כולם קְשׁוּטָא.
 וְאֹרִיתָהּ קְשׁוּטָא. וְנְבִיאֹהִי קְשׁוּטָא. וּמִסְגֵּינָא לְמַעְבַּד
 טַבּוֹן וְקְשׁוּטָא. בֵּיה אַנְתָּה רְחִיזָא. וְלִשְׁמֵיהּ קַדִּישָׁא
 יְקִירָא אַנְתָּה אֵימַר תְּשִׁבְחֵהּ. יְהֵא רַעְנָא קְדָמָךְ
 דְתַפְתְּחוּ לְבָאֵי בְּאֹרִיתָא. וְתִיַּהֲב לִי בְּגִין דְכַרְיָן
 דְעֲבָדִין רַעְוָתָךְ. וְתַשְׁלִים מִשְׁאַלִין דְלְבָאֵי וְלְבָאֵי
 דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטַב וְלַחֲיִין וְלִשְׁלָמָא. אָמֵן:

מתוק מדבש

אֵלָא אֲנִי בּוֹטַח בְּאֱלוֹהֵי שְׂבָשְׂמִים, דְהוּא
 אֱלֹהֵי קְשׁוּטָא, וְאֹרִיתִיהּ קְשׁוּטָא, וְנְבִיאֹהִי
 קְשׁוּטָא שְׂהוּא אֱלוֹהֵי אֲמַת, וְתוֹרְתוֹ אֲמַת,
 וְנְבִיאָיו הֵם אֲמַת, וּמִסְגֵּי לְמַעְבַּד טַבּוֹן
 וְקְשׁוּטָא וּמְרַבָּה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד וְאֲמַת, בֵּיה אַנְתָּה
 רְחִיזָא בּוֹ אֲנִי בּוֹטַח, וְלִשְׁמֵיהּ קַדִּישָׁא יְקִירָא
 אַנְתָּה אֵימַר תּוֹשְׁבְחָן וְלִשְׁמוֹ הַקְדוֹשׁ וְהַיְקָר
 אֲנִי אֹמַר תְּשִׁבְחוּת.

אוֹתִי וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לִי וְאֵת אֲשֶׁר לְעַמִּי
 יִשְׂרָאֵל, כִּי אַנְתָּה הוּא זֶן לְכֹלָא וּמִפְרָגִיס לְכֹלָא
 אַתָּה הוּא הַזֶּן אֵת הַכֹּל וּמִפְרָגִיס אֵת הַכֹּל,
 אַנְתָּה הוּא שְׂלִיטָא עַל כֹּלָא אַתָּה הוּא הַשּׁוֹלֵט
 עַל הַכֹּל, אַנְתָּה הוּא דְשְׂלִיטָא עַל מַלְכֵינָא
 וּמַלְכוּתָא דְיִלְכָךְ הִיא אַתָּה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל
 הַמְּלָכִים וְהַמְּלָכוֹת הִיא שְׁלֶךְ.

יְהֵא רַעְנָא קְדָמָךְ דְתַפְתַּח לְבָאֵי בְּאֹרִיתִיךָ
 וְיִהִי רַעְוִין מִלְפְּנֵיךָ שְׂתַפְתַּח אֵת לְבָבִי
 בְּתוֹרְתֶךָ, וְתִיַּהֲב לִי בְּגִין דְכַרְיָן דְעֲבָדִין רַעְוָתָךְ
 וְתַשְׁלִים לִי בְּנִים וְזָכְרִים שְׂיַעֲשׂוּ רַעְוָנָךְ, וְתַשְׁלִים
 מִשְׁאַלִין דְלְבָאֵי וְלְבָאֵי דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל
 וְתַשְׁלִים מִשְׁאַלוֹת לְבָבִי וּמִשְׁאַלוֹת לְבָבִי שֶׁל
 כָּל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל, לְטַב וְלַחֲיִין וְלִשְׁלָמָא, אָמֵן
 לְטוֹב וְלַחֲיִים וְלִשְׁלָמָא, אָמֵן.

אַנְתָּה עֲבָדָא דְקַדְשָׁא בְרִידָא הוּא דְסִגְיָדְנָא
 קַמָּה אֲנִי עֲבָדוּ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרִידָא הוּא
 שְׂאֲנִי מִשְׂתַּחֲוֶה לְפָנָיו, וּמִקַּמֵי דִיקָר אֹרִיתִיהּ
 וּמִלְפְּנֵי כְבוֹד תּוֹרְתוֹ, בְּכָל עֵדָן וְעֵדָן לֹא
 עַל אִינְשֵׁי רְחִיזְנָא בְּכָל עַתָּה וְעַתָּה אֲנִי בּוֹטַח
 עַל שׁוֹם אָדָם (סְדוּר הָרַב), וְלֹא עַל בַּר
 אֱלֹהִין סְמִיכְנָא וְאִינִי סוֹמֵךְ עַל הַמְּלָאכִים
 הַנְקָרָאִים בְּגִי אֱלֹהִים, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (אִיזֵן 6 ו)
 וְיָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֲלֵא בְּאַלְהֵי דְשִׁמְיָא

תפילה נוראה מהבן איש חי ל"ג בעומר כט

תפילה נוראה מהבן איש חי זיע"א לאמרה בהילולת התנא האלקי
רשב"י זיע"א בלילה וכיום לאחר לימוד בספר הזוהר הקדוש

כתב הגרי"ח בספרו לשון חכמים, וזה לשונו: בליל ל"ג לעומר יזדרז כל אדם לקרות
סדר הלימוד של שבחי אדונינו רשב"י ע"ה זיע"א הנזכרים בתלמוד ובזוה"ק. וכבר
סדרתי בזה סדר אשר קראתיו 'הילולא רבה' שנדפס בעיר ליוורנו יע"א בשנת רכבו"ת
הטוב"ה. ועתה אוסיף בקשה אחת שנכון לאמרה בל"ג לעומר בלילה וכיום.

אָנָּא יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָרְנוּ יֵאָדָרְנוּ אֱלֹהֵינוּ **לְמַעַן אוֹתִיּוֹת הַשָּׁמַיִם הַקְּדוּשׁוֹ (אֵלֶיךָ**
כִּיף הִלִּית טִיִּית מִיָּמִים) שֶׁהוּא סוּד וְחִמְשֵׁי גְבוּרוֹת דְּגִדְלוֹת
שֶׁהֵם סוּד הַשָּׁמַיִם הַקְּדוּשׁוֹ הַרְמוֹץ בְּסוּד הַכְּתוּב (ישעיה כו ד)
בְּטוּחוֹ בִּיהוָה יֵאָדָרְנוּ יֵאָדָרְנוּ אֱלֹהֵינוּ **עֲדֵי עַד, אֲשֶׁר אוֹתִיּוֹתָיו אָלוֹ**
בְּמִלּוֹאֵם עוֹלָם מִסֵּפֶר שְׁלוֹם בְּרָכָה טוֹבָה וְחַיִּים וְחֵן וְחֶסֶד
רְחֻמִּים וְחַדְוָה, תִּשְׁפִּיעַ לִי וּלְבָנַי בִּיתִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁלוֹם,
בְּרָכָה, טוֹבָה, חַיִּים, וְחֵן, וְחֶסֶד, רְחֻמִּים, וְחַדְוָה. עֲשֵׂה לְמַעַן
אֲמוּנָתְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן דְּתָרְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן
טוֹבָרְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן מַלְכוּתְךָ:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָרְנוּ יֵאָדָרְנוּ אֱלֹהֵינוּ **אֱלֹהֵינוּ** תִּשְׁמַע וְיַעֲלֶה חֲסִידֶיךָ
וְאֱלֹהֵי תִּשְׁמַע וְיַעֲלֶה חֲסִידֶיךָ **אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן רְחֻמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ,**
וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדְךָ רַבִּי עֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדְךָ
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹנָתָן, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדְךָ רַבִּי מֵאִיר
בְּעַל הַצֶּס, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדְךָ רַבִּי יְהוּדָה בֶּן רַבִּי אֶלְעָאי,
וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדְךָ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַל, וּלְמַעַן זְכוּת
עֲבָדְךָ רַבִּי גְּלוּמְיָה, תְּרַחֲמֵנוּ וְתַחַיֵּינוּ וְחַיִּים אַרְפִּים, וְחַיִּים שֶׁל
שְׁלוֹם, וְחַיִּים שֶׁל טוֹבָה, וְחַיִּים שֶׁל בְּרָכָה, וְחַיִּים שֶׁל פְּרָגְסָה
טוֹבָה, וְחַיִּים שֶׁל חֲלוּץ עֲצָמוֹת, וְחַיִּים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם יִרְאֵת וְחֶטָּא,
וְחַיִּים שֶׁאֵין בָּהֶם בּוּשָׁה וּכְלָמָה, וְחַיִּים שֶׁל עֲשֶׂר וּכְבוֹד,
וְחַיִּים שֶׁתִּהְיֶה בָּנוּ אֶהְבֵּת תּוֹרָה וִירְאֵת שְׁמַיִם, וְחַיִּים שֶׁתִּמְלֹא
כָּל מִשְׁאָלוֹת לְבָבֵנו לְטוֹבָה לְעַבְדֶּיךָ וּלְיִרְאָתְךָ. וְתַפְתּוּחֵנוּ לָנוּ

שְׂכִינָה, יִתְקַן מִה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכֶסֶף שְׂכִינָה, וְהִתְכַּף וְהָאִיר
נְפִישָׁנוּ וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מְדוּר וְכֶסֶף אֶל אֹר שְׂכִינָה:

אָנָּה יְהוָה יֵאָדָר ^{יֵאָדָר וְהָאִיר} לְמַעַן זְכוּת עֲבָדָךְ הַצְּדִיק רַבִּי
שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁעוּלָה מִסְפָּר שְׁמוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת
וְשִׁשִּׁים וְשִׁשָּׁה, יִתְקַן מִה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּהַרְהוּרִים שְׁעוּלָה מִסְפָּר
אַרְבַּע מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁשָּׁה, וְנִהְיֶה מְצַלִּים מִן מִכּוֹת שְׁהֵם
מִסְפָּר אַרְבַּע מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁשָּׁה, וְיִתְקַנּוּ וְיִזְדַּכְּכוּ הַכְּלִיּוֹת
שִׁלְּנוּ שְׁהֵם מִסְפָּר אַרְבַּע מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁשָּׁה, וְיִמְשְׁקוּ
לָנוּ מִהֵם לְעֵצָה טוֹבָה וְיִשְׁרָה וְנִכְוֶנָה תְּמִיד. יְהִי לְרַצוֹן
אִמְרֵי פִי וְהַגִּיּוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָר ^{יֵאָדָר וְהָאִיר} צוּרֵי
וְנֹאֲלֵי: (לשון חכמים, חלק ראשון נז)

איש אלקים קדוש הוא

אִתָּא בְּגַמ' (מעילה יז ע"א) שפעם אחת גזרה המלכות גזירה שלא ישמרו
את השבת ושלא ימולו את בניהם וכו' אמרו מי ילך ויבטל הגזירות,
ילך רבי שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בננים - ופרש"י שנעשו לו נסים
במערות כדגרסינן במס' שבת (לג ע"ב) - וכו', יצא לקראתו בן תמליון -
פרש"י שד, ואמר - רצונכם שאבוא עמכם, בכה רבי שמעון ואמר מה שפחה
של בית אבא - הגר - נודמן לה מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת,
יבוא הנם מכל מקום, אזי נכנס השד בבתו של הקיסר ונשתגע והיתה
צועקת ואומרת הביאו לי את רבי שמעון בן יוחאי בכל שעה, כשבא רבי
שמעון לבית הקיסר, אמר, בן תמליון צא בן תמליון צא - מבית הקיסר -
ואכן יצא, בראותו כן אמר הקיסר שיבקש ממנו כל מה שרוצה בשכר רפואת
הבת, נכנסו לבית גנזיו ומצאו את כתב הגזירות וקרעו אותו, ופירש שם
המהרש"א בשם חכם אחד לפי שודאי ביטול מצות כאלו לא ניתן בלב
הקיסר אלא ע"י השד, לכך נגזר עליו מן השמים שהוא בעצמו יבטל הגזירה.
ומצינו במס' מכות (יז ע"ב) שהאמורא רבא שבח את חכמת רשב"י
בהפלגה יתירה עד שאמר: כל שהאם יולדת בן תבקש רחמים יהי
רצון שיהיה גדול כרבי שמעון ואם לאו לא תלד, ובירושלמי סנהדרין (פ"א

ה"ב) איתא שר"ש הלך תיכף אחר שבעת ימי המשתה מחתונתו ללמוד תורה אצל רבי עקיבא וישב שם שלוש עשרה שנה רצופות וגדלותו היתה נסתרת מעין כל, ואז התבטא עליו רבי עקיבא דייד שאני ובוראך מכירין בחדך. וכך אמר רשב"י לתלמידיו (גיטין פו ע"א) בני שנו מדותי שתרומויות הן מתרומת מדותיו של רבי עקיבא, ופרש"י למדו תורתו שבחרתים ותרומתים מתוך עקרי משנתו של רבי עקיבא.

ואיתא במס' סנהדרין (צח ע"א) שרבי יהושע בן לוי מצאו לאליהו שהיה עומד על פתח מערת קבורת הרשב"י ופירש המהרש"א שם דאפשר ששמע קולו שמתפלל על גלות ישראל. ובמדרש קהלת רבה (פ"י) הביא את המשך העובדא המובאת במס' שבת שרשב"י בצאתו מהמערה שנחבא בה י"ב שנה, וביקש לתקן דבר לטובת הציבור וטיהר את העיר טבריא מספק טומאה כשזרק תורמסין וכל מקום שהיה שם מת קבור היה עולה, כשראה זאת כותי אחד אמר אני אביא ללעג וקלס את הזקן הזה שביהודים, והלך והטמין מת אחד במקום שטיהרו ר"ש מקודם, בא ואמר לרבי שמעון אתה מיהרת את המקום הזה אמר לו כן, אמר לו ואם אוציא לך מת אחד מהמקום הזה, אמר לו תוציא ותראיני, מיד צפה רבי שמעון ברוח הקודש שהכותי הזה הטמין שם את המת... אמר גזור אני על המת שיקום לתחיה, ועל החי הזה שימות וכן היה.

עוד מובא שם במדרש על אחד מתלמידי רשב"י ששכח תלמודו, הלך ובכה על קברו ובהרכותו בבכיה התגלה אליו רשב"י בחלום ואמר לו בדרך משל שיחזור על כל פרק מתלמודו שלש פעמים וכן עשה והועילו לו לזכירת תלמודו. ובמדרש שוחר טוב (מוזר לו) העלה: מעשה ברבי יהושע בן לוי שהיה אליהו ז"ל עמו בדברי תורה והיו עוסקין במערת רשב"י, ונתקשה ר' יהושע בן לוי בהלכה, אמר לו אליהו מבקש אתה לשאול אותה לרשב"י בא ואני מעמיד אותו לך, מיד הלכו להם וקרא אליהו לרשב"י וענה אותו מיד.

ובמדרש שמות רבה (נב, ג) איתא: מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ, וידע רבי שמעון והוציאן לבקעה אחת של פני מדון ונתפלל ואמר בקעה בקעה מלאי דיגרי זהב, התחילה מושכת דיגרי זהב לפניהן, אמר להם אם זהב אתם מבקשים הרי זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשיו, חלקו לעוה"ב הוא נוטל שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא הוי - אומר - ותשחק ליום

מצמיח ישועות

לג

אחרון. ובוהר חדש (רות קד ע"א) הביא שפעם אחת היה דָּבָר (מגיפה) בלוד ובא רשב"י לעיר ואמרו לו שיש כאן מגיפה ומה לעשות לזה, קם ועבר בעיר וראה אנשים מתים אמר: כל זה הוא בעיר ואני כאן, גוזר אני שתכתבל המגיפה, שמעו בת קול שאומרת למשחיתים צאו מכאן כי רשב"י נמצא כאן שהקב"ה גוזר והוא מבטל, היה שם רבי חנינא בא וסיפר לרבי מאיר שרשב"י ביטל המגיפה, אמר לו רבי מאיר מי יעמוד בשבח מעלתו של רבי שמעון מי לא היה ר"ש גדול כמשה... משה הוצרך לטרוח לבטל המגיפה ורשב"י בדיבורו ביטל זאת כי הקב"ה גוזר והוא מבטל המגיפה.

וכבר הובא בליקוטי הש"ס להאר"י ז"ל (ריש מס' שבת) שרשב"י היה ניצוץ ממושה רבינו ע"ה, וכמו שמושה ברח מפני חרב פרעה והשיג שלימותו במדבר, כך רשב"י ברח מפני הקיסר והשיג שלימותו שם במערה המדברת בלוד, וזהו שכתוב בוהר רות (הג"ל) מי לנו גדול כמוהו, והובא בוהר פ' כי תשא (קפו ע"א) שהרעיא מהימנא - נשמת - משה רבינו אמרה לרשב"י אתה דומה למלאך בשמים אהוב אתה מכוראך לכן אין פלא בכל הדברים היקרים בסתרי תורה היוצאים מפידך, ובסוף האדרא זוטא (האזינו דף רצו ע"ב) אנו רואים שרשב"י לא נקבר ע"י איש, כמו משה רבינו ע"ה.

מצמיח ישועות

איתא במדרש שיר השירים רבה (פ"א, ד"ה ב' ד"א נגילה): אמר רבי אידי מעשה באשה אחת בצידן ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, באו לרבי שמעון בן יוחאי ואמרו שהם עומדים להתגרש, אמר להם חייכם כשם שעשיתם סעודה בנשואיכם כך אין אתם מתגרשים אלא מתוך סעודה, הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יו"ט ועשו סעודה גדולה, והאשה שיכרה את בעלה בשתיית יין יותר מדאי, כשנתיישרה דעתו עליו אמר לאשתו ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך, מה עשתה היא, לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם לשאת את בעלה במטה ולהוליכו לבית אביה, בחצי הלילה ניעור הבעל משינתו כשפג תוקף היין ממנו ואמר לאשתו היכן אני, אמרה לו בבית אבי, אמר לה למה זה... השיבה לו הלא אמרת לי בערב שכל חפץ טוב שיש בביתי קחי אותו לבית אביך, אין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך, הלכו להם אצל רבי שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו - בבנים - ללמדך מה הקב"ה פוקד עקרונות אף

צדיקים פוקדים עקרונות. ומצינו בזה"ק (תרומה דף קסט ע"ב) שרשב"י בירך לרב ספרא ונולד לו בנו הינוקא קדישא.

ובספר הילולא הרשב"י מביא הריא"ז מרגליות זצ"ל בהאי לישנא: אספר מעשי ה', לפני עשרים שנה בערך בא מכתב בקשה מחו"ל למו"ר המקובל האלקי רבי חיים שאול דוויק הכהן זצוק"ל, שמושל העיר שבא מקרוב שם מציק מאד ליהודים, והרח"ש נסע למירון עם עשרים מתלמידיו - והריא"ז היה עמהם - והיו שם חמשה ימים ובכל יום עשו הקפות סביב הציון הק' של ר"א עם ד' מינים, וכשחזרו לירושלים מצא הרח"ש מברק בביתו בבשורה שמושל העיר מת פתאום וליהודים היתה אורה ושמחה.

ובספר מסע מירון מביא בשם בעל ספר חיבת ירושלים שזכה להיות במירון בל"ג בעומר דשנת תקצ"ט ועיניו ראו גם גלוי שבעלות כל הציבור על גג הציון הק' להביט בהדלקה שבהילולא קדישא נפל משם ילד קטן כבן חמש, ובנפלו לארץ היה כמו מת רח"ל ואביו היה הולך ובוכה, ויצו רופא אחד שהיה שם כי יקחו דם מהילד, ויחי הילד, והתחיל צועק הוי אבי, ובהשמע קולו בככי שבו כל העם לשמחתם, ועד ליום המחרת נעשה הילד בריא אולם ממש ושמח בתוך הקהל.

בספר טל ירושלים להגרי"ל הורנשטיין זצ"ל אב"ד פאלטישאן וראב"ד לעדת החסידים בפעיה"ק ירושלים ת"ו, תוך כדי תיאורו את גודל השמחה שבהילולא במירון כתב בין השאר: וראיתי בעיני בשני אנשים שהיו מבקשים מכל אחד להתכבד במשקה שחילקו, וסיפרו שהיו זקוקים להפקד בזרע של קיימא, ובשמחת ההילולא הכריזו אחד מהם בקול על גדרו שמנרב ח"י ראטיל משקה על שמחת רשב"י בל"ג בעומר כאשר השי"ת יפקדהו בשנה זו בבן זכר, וכל העם ענו אחריו אמון, ואף חבירו שהיה זקוק לישועה זו הצטרף אליו בגדרו וזכה גם כן לברכה זו, ואכן בשנה ההיא נולדו לשניהם בנים זכרים, לאחד מהם לאחר י"ד שנות נישואין ולחבירו לאחר עשר שנים מנשואיו, ובשנה השלישית כשהגיע זמן התגלחת - החאלאקע - באו ההורים עם ילדיהם לערוך שמחתם בל"ג בעומר בשמחת הרשב"י במירון, ושילמו נדרם בחלוקת המשקה ובהודאה להשי"ת על רוב טובתם בזכות הצדיק.

מעשים כגון אלו בישועות בכל מיני בקשות ועניינים כמו זיווגים, רפואות, פקידת עקרונות וכדומה, אירעו בשמחת ל"ג בעומר במירון במשך

השנים למאות ואלפים והרבה מהם נתפרסמו בשער בת רבים ומפני קוצר מצע הגליון נאלצנו לקצר בזה ועוד חזון למועד אי"ה.

מנהגי ישראל תורה

זה לשון הגה"ק מדינוב זי"ע בספרו בני יששכר (מאמר חודש אייר מאמר ל"ג בעומר, ג, אות ד): מנהג ישראל אשר התלמידים בני בי רב יורו בקשת ביום הזה - ל"ג בעומר - והנה שמעתי מאת כבוד אדמ"ו הרה"ק מוהרמ"מ זצוק"ל - מרימנוב - הטעם הוא כי בימי רבי שמעון לא נראתה הקשת, והנה ביום עלותו למרום עושין הסימן הזה עכ"ד. והוא כעין הכתוב ללמד לבני יהודה קשת, ונראה לי על דברי אדמ"ו דהנה אמר רשב"י לר"א בריה בתיקוני זהר (תיקון לו דף ע"א) בני לא תצפה לרגלי המשיח עד שיתראה הקשת בצבעים מאירים, והוא סימן התגלות אור של מלך המשיח אשר יגלה האור כי טוב הגנוז, הנה ביום הזה אשר נכתב הספר הזהר הקדוש שהוא מהארת כי טוב הגנוז מפי בוצינא קדישא - רשב"י - וזה מאיר לנו בגלות עד יתגלה בזכות זה משיח צדקנו יהי אור זה אור"י של מלך המשיח, והסימן לסימן טוב הלזה, ויורו המורים בקשת, ע"כ דבריו הק'. כמו כן הוזכר ענין זה של היריה בקשת בספרי אמרי נועם - דז'קוב - ובמגן אברהם - טריסק - שכתבו רמזים ודרושי קדש בנידון זה, ובספה"ק אסמכוהו על דברי הוה"ק בפ' ויקרא (דף טו ע"א) דרשב"י היה אות העולם שהיה מנן בזכותו על דורו וביקש רחמים עליהם והיה ראוי לכך, לכן לא נראתה הקשת בימיו, שלא נצרך העולם לאות זה, והמנהג הוא לדרוך בקשת ג' פעמים ועיין שם ביאור הטעמים בזה.

מנהג התגלחת - חלאקע בל"ג בעומר

בבר הובא לעיל מספר שער הכונות שמנהג התגלחת בל"ג בעומר במירון הוא מנהג קדום ושכן נהג האריז"ל עצמו ועשה שם יום משתה ושמחה, וכן כתב בספר לחם מן השמים להגה"ק המקובל האלקי מוהר"י צמח זי"ע - מגורי האר"י - ונוצר גם כן בספר משנת חסידים להגה"ק המקובל רבי עמנואל חי ריקי זי"ע, והמנהג נודע בשערים ומפורסם מאד בקיומו בארה"ק משנות קדם לעורר זכותו הגדול של התנ"א רשב"י זי"ע ביום שמחתו, על ילדי ישראל לחנכם במצות הנחת פאת הראש בהגינת קודש זו, שכדאי היא להגן עליהם לזכות לגידולין של נחת בתורה ויראת שמים בכרם בית ישראל.

תפילה נאה מתוך כתב-יד מתקופת תלמידי האר"י ז"ל
 כשמספרים את הילדים בפעם הראשונה
 ומשאירים להם פאות הראש

יְהִי רְצוֹן מִקְפְּנֵיךְ יְהוָה יֵאָדָר וְיִתְעַלֵּם אֱלֹהֵי
 הָאֱלֹהִים וְאֲדוֹנָי הָאֲדוֹנָיִם, שְׁבוּזוֹת
 כָּל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים מִיּוֹם שֶׁצָּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד
 סוּפוֹ, וּבְזוֹכוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה וְהַטְּהוֹרָה, וּבְזוֹכוֹת
 מִצְוֹתֶיךָ וּשְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים שְׁבָה, וּבְזוֹכוֹת מִצְוֹת
 פְּאֵת הָרֹאשׁ שֶׁצִּוִּיתָנוּ בְּתוֹרַתְךָ: "לֹא תִקְיֹפוּ פְּאֵת
 רֹאשְׁכֶם", וּבְזוֹכוֹת הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַגָּדוֹל, מוֹרְנוֹ
 וְרִבְנוֹ וְעֶטְרַת רֹאשֵׁנוֹ, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹנָאי, כְּמוֹ
 שִׁזְכָּה הַנֶּעַר לְפָאֵת הָרֹאשׁ, כִּן יִזְכֶּה לְתוֹרָה
 וּלְחֻפָּה וּמִצְוֹת וּקְמֻעֵשִׁים טוֹבִים, וְיוֹרֵה הוֹרָאוֹת
 בְּיִשְׂרָאֵל בְּחַיֵּי אָבִיו וּבְחַיֵּי אָמוֹ, אָמֵן צְצוֹחַ סְלָה:

ואח"כ אומרים מזמור ק"ג שבתהלים

הַלְלוּהוּ, הַלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עֲזוֹ. הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ, הַלְלוּהוּ פָּרֹב
 גְּדָלוֹ. הַלְלוּהוּ בְּתַקְלָה שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּצִבְלֵל
 וּכְצוֹר. הַלְלוּהוּ בְּתַף וּבְחֹזֶק, הַלְלוּהוּ בְּמִצִּים
 וְעֶבֶב. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שְׁבִיעַ, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי
 תְּרוּעָה. כָּל הַצְּשֻׁמָּה תִּהְיֶה לָּהּ הַלְלוּהוּ.

מובא בספר "בארות המים" שלפני אמירת תהלים יאמר האגרת הזאת, וכמו שאומר הרמב"ן "ובכל יום שתקראנה יענוך מן השמים כאשר יעלה על לבך לשאול". האגרת הזאת שלח הרמב"ן ז"ל מעירו לקטולניא לבנו על הענוה וצוה בו שיקראנה פעם אחת בשבוע וילמדה גם עם בניו, ויהיו רגילים בה בעל פה כדי לחנכם בילדותם ביראת שמים. וכישר לו שביום שיקרא אגרת זה שיענוהו מן השמים כל מה שישאל. וכל מי שירגיל לאומרו בודאי יהא ניצול מכל צרה ומוכמח לו שהוא בן עולם הבא (מספר מעולפת ספירים).

שִׁבְעֵי בְּנֵי מוֹסֵר אַבְיָה, וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמּוֹ. תִּתְנַהֵג תְּמִיד לְדַבֵּר כָּל הַבְּרִיָּה בְּנִזְוֹת לְכָל אָדָם וּבְכָל יְעַת, וּבְזֹה תִנְצֵל מִן הַכַּעַס, שֶׁהִיא מֵדָה רָעָה לְהוֹטִיא בְּנֵי אָדָם. וְכִן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מֵינֵי גֵיהֲזָם שׁוֹלְטִין בוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר הִסֵּר כַּעַס מִלִּבּוֹ, וְהִעֲבִיר רָעָה מִבְּשָׂרָה, וְאִין רָעָה אֶלָּא גֵיהֲזָם, שֶׁנֶּאֱמַר וְגַם רָשָׁע לְיוֹם רָעָה.

וּכְאֲשֶׁר תִּנְצֵל מִן הַכַּעַס תִּעְלֶה עַל לִבּוֹ מֵדַת הַעֲנָוָה שֶׁהִיא מֵדָה טוֹבָה מִכָּל הַמֵּדוֹת טוֹבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר עֲקֹב עֲנָוָה יִרְאֵת יְהוָה יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט. וְהִעֲבִיר הַעֲנָוָה תִּעְלֶה עַל לִבּוֹ מֵדַת הַיִּרְאָה, כִּי תִתֵּן אֵל לִבּוֹ תְּמִיד, מֵאִין בָּאֵת, וּלְאִן אֵתָה הוֹלֵךְ, וְשֶׁאֵתָה רַמָּה וְתוֹלְעָה בְּזוּיָהּ, וְאֵף כִּי בְמוֹתָהּ, וּלְפָנֶי מִי אֵתָה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, לְפָנֶי מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלְפוּךָ, אֵף כִּי לְבוֹת בְּנֵי אָדָם, וְנֶאֱמַר הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא יְהוָה יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט. וּכְאֲשֶׁר תִּחְשָׁב אֵת כָּל אֵלֹהִים, תִּירָא מִבּוֹרְאָהּ וְתִשְׁמַר מִן הַחֲטָא, וּבְמֵדוֹת הָאֵלֹהִים תִּהְיֶה שְׂמִיחַ בְּחֻלְקָהּ.

וּכְאֲשֶׁר תִּתְנַהֵג בְּמֵדַת הַעֲנָוָה לְהִתְבּוֹשֵׁשׁ מִכָּל אָדָם וּלְהִתְפַּחֵד מִמֶּנּוּ וּמִן הַחֲטָא, אֵן תִּשְׁרָה עֲלֶיךָ רוּחַ הַשְּׂכִינָה, וְזִיו כְּבוֹדָהּ, וְזִי עוֹלָם הַבָּא.

וְעֵתָה בְּנֵי דַע וִרְאָה, כִּי הַמִּתְנַהֵּג בְּלְבוֹעַל הַבְּרִיּוֹת, מוֹרֵד הוּא בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם, כִּי מִתְפָּאֵר הוּא בְּלְבוֹשׁ מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט. מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבוֹשׁ וָזוּר, וּבְמֵדָה יִתְנַהֵג לֵב הָאָדָם, אִם בְּעִשָׂר, יְהוָה יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט. מוֹרֵשׁ וּבְעִשָׂר, וְאִם בְּכְבוֹד, הֲלֹא לֹאֲלֹהִים יִתְחַלֵּט יִתְחַלֵּט. הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר

והעשיר והכבוד מלפניו, ואיך מתפאר בכבוד קונו. ואם מתפאר
בזכותו, מסיר שפה לנאמנים, וטעם וקנים יקח. נמצא הכל
שזה לפני המקום, כי באפו משפיל גאים, וברצונו מנבית
שפלים, לכן השפיל עצמו וינשא המקום.

על כן אפרש לך איך תתנהג במדת הענוה ללכת בה תמיד. כל
דבריה יהיו בגנות, וראשה כפוף, ועינוה יביטו למטה לארץ
ולבה למעלה, ואל תביט לפני אדם בדרך עמו, וכל אדם יהיה
גדול ממך בעינוה, ואם וזכם או עשיר הוא, עליך לכבדו. ואם
רש הוא, ואתה עשיר או וזכם ממנו, וחשוב בלבה כי אתה וזכם
ממנו והוא זכאי ממך, שאם הוא זוטא הוא שונא ואתה מזיד.

בכל דבריה ומעשיה ומחשבותיה ובכל עת, וחשוב בלבה פאלו
אתה עומד לפני הקדוש ברוך הוא, ושכינתו עליה. כי
כבודו מלא העולם, ודבריה יהיו באימה ובראה פלגד לפני
רבו, ותתבייש מפל אדם, ואם יקרא איש אל תלצהו בקול
רם, רק בגנות פלומד לפני רבו. והיו זהיר לקרות בתורה
תמיד אשר תוכל לקימה, וכאשר תקום מן הספר, תחפש
באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו, ותפשפש
במעשיה בפקר ובערב, ובזה יהיו כל ימיה בתשובה.

והסר כל דברי העולם מלבה פלעת התפלה, והכין לבה לפני
המקום ברוך הוא, וטהר רעיונה, וחשוב הדבור קדם
שיתוציאנו מפיה, וכן תעשה כל ימי וזיי הבלה בכל דבר ודבר
ולא תחטא, ובזה יהיו דבריה ומעשיה ומחשבותיה ישרים,
ותפלתה תהיה זכה וברה ולקיה ומכונת ומקבלת לפני המקום
ברוך הוא, שינאמר תכין לבם תקשיב אזניה.

תקרא האגרת הזאת פלם אחת בשבוע ולא תפוזות, לקימה
וללכת בה תמיד אחר השם יתברך, למען תצליח בכל
דרכיה ותזכה לעולם הבא הצפון לצדיקים, ובכל יום שתקראנה
יענוה מן השמים כאשר יעלה על לבה לשאול עד עולם אמן סלה:

תפילה השל"ה הקדוש

לט

תפילה לכל עת, ובפרט לער"ח סיון, להתפלל על עצמו ועל צאצאיו לילך בדרכי
ישרים מספר של"ה הק'

אֱתֶה הוּא יְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁלֹא בָרַאתָ
הָעוֹלָם, וְאֵתֶה הוּא אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּרַאתְהָ הָעוֹלָם, וּמְעוֹלָם
וְעַד עוֹלָם אֵתֶה אֵל, וּבָרַאתָ עוֹלָמְךָ בְּזֵיץ לְהִשְׁתַּמּוֹדֵעַ אֱלֹהוֹתֶךָ
בְּאִמְצָלוֹת תּוֹרָתֶךָ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם לְבִרְכָה,
"בְּרֵאשִׁית", בְּשֵׁבִיל תּוֹרָה וּבְשֵׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם עִמָּךְ וְנִזְכָּרְתָּ
אֲשֶׁר בְּחֹרֶת בָּהֶם מִכָּל הָאֲמוֹת, וְנָתַתָּ לָהֶם תּוֹרָתֶךָ הַקְּדוּשָׁה,
וְקִרְבָתָם לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

וְעַל קִיּוֹם הָעוֹלָם וְעַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה בָּא לָנוּ מִמֶּךָ יְהוָה יֵהוּדֵנוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ צְוִיִּים, פְּתַבְתָּ בְּתוֹרָתֶךָ "פָּרוּ וּרְבוּ",
וְכַתְּבַתְּ בְּתוֹרָתֶךָ "וְלִמְדַתֶּם אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם", וְהַכְּנִיחָ בְּשִׁיתֶיךָ אֹתוֹת,
כִּי לֹא לָתֵהוּ בָרַאתָ כִּי אִם לְשִׁבְתָּ, וְלִכְבוֹדֶךָ בָּרַאתָ יְצִרְתָּ אֶף
עֲשִׂיתָ, כְּדֵי שֶׁיִּזְכָּרְנוּ אֲנוּלָנוּ וְאֲנֵינוּ וְאֲנֵינוּ וְאֲנֵינוּ כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל
יְיָדְעֵי שִׁמְךָ וְכוֹמְדֵי תּוֹרָתֶךָ.

וּבְכֵן אָבוּא אֵלֶיךָ יְהוָה יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ יֵהוּדֵנוּ מִלְּךָ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וְאֶפִּיל
תַּחֲנִנְתִּי, וְעֵינֵי קַף תְּלוּיּוֹת עַד שֶׁתַּחֲנִנֵנִי וְתִשְׁמַע תַּפְלָתִי לְהַזְמִין
לִי בְּנִים וּבָנוֹת, וְגַם הֵם יִפְרוּ וְיִרְבוּ הֵם וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד סוֹף
כָּל הַדּוֹרוֹת לְתַכְלִית שְׁמֵם וְאֵנִי כְּלָנוּ יִלְסְקוּ בְּתוֹרָתֶךָ הַקְּדוּשָׁה לְלַמֵּד
וְלִלְמֹד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תְּלָמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאֵהָבָה,
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבַּק לְבָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ לְאֵהָבָה וּלְיִרְאָה אֶת שִׁמְךָ.
אָבִינוּ אָב הַרְוֵנוּ, תֵּן לְכָלֵנוּ חַיִּים אַרְכִּים וּבְרוּכִים, מִי כְמוֹךָ אָב
הַרְוֵנוּ מִי אֲזַכֵּר יְצִירֵנוּ לְחַיִּים בְּרוּחֵנוּ, זְכַרְנוּ לְחַיִּים צְלוּנוּ
כְּמוֹ שֶׁהִתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אָבִינוּ "לוֹ יְיָהּ לְפָנֶיךָ", וּפְרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוֹרָם לְבִרְכָה, "בִּירְאָתֶךָ".

כִּי עַל כֵּן, בָּאתִי לְבַקֵּשׁ וּלְחַנֵּן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁיְהֵא זְרַעִי וְזַרְעֵי זְרַעִי עַד
עוֹלָם זְרַע פֶּשֶׁר, וְאֵל יִמְצָא בִי וּבְזַרְעִי וּבְזַרְעֵי זְרַעִי עַד עוֹלָם
שׂוֹם פְּסוּל וְשִׁמְץ, אֶף שְׁלוֹם וְאַמִּית וְטוֹב וְיִשָּׁר בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וּבְעֵינֵי אָדָם, וְיִהְיוּ בְּעַלֵי תּוֹרָה, מְאָרֵי מִקְרָא, מְאָרֵי מִשְׁנָה, מְאָרֵי
תְּלָמוּד, מְאָרֵי רִזָּא, מְאָרֵי מִצְוָה, מְאָרֵי גְּמוּלָה וְחִסְדִּים, מְאָרֵי מַדּוּת

תפילת השל"ה הקדוש

תְּרוֹמוֹת, וְעֹבְדוֹךָ בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה פְּנִימִית, לֹא יִרְאֶה וְיִצְוֶנִית, וְתֵן
 לְכָל גְּלוּיָהּ וְגִוְיָהּ מֵהֶם הֵי מוֹסוּרָה בְּכַבּוֹד, וְתֵן לָהֶם בְּרִיאוֹת וְכַבּוֹד
 וְכֹחַ, וְתֵן לָהֶם קוֹמָה וְיָפִי וְזוֹן וְחֶסֶד, וְיִהְיֶה אֲהָבָה וְאַוּוּהָ וְשְׁלוֹם
 בְּיַעֲיָהֶם, וְתִזְמִין לָהֶם אֲוִיגִים הַגְּוִיגִים מִזֶּרַע תְּלַמִּידֵי וְחֻכְמִים מִזֶּרַע
 צְדִיקִים, וְגַם אֲוִיגִים יִהְיוּ כְּמוֹתֶם כֹּכֵל אֲשֶׁר הִתְפַּלַּלְתִּי עֲלֵיהֶם, כִּי
 אֶפְרוֹן אֲחִיר עוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן.

אֲתָה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} יוֹדֵעַ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, וּלְפָנֶיךָ גָּלוּ מִצְּפוּנֵי
 לְבִי, כִּי כִנְיָתִי בְּכָל אֶלֶה לְמַעַן שְׁמֹרֶה הַגְּדוּל וְהַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן
 תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, עַל כֵּן עֲנֵנִי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} עֲנֵנִי בַעֲבוּר
 הָאָבוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲבֹתֵינוּ יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבְגִלְגָּלִים תוֹשִׁיעַ בָּנִים לְהַיּוֹת
 הַעֲנֻפִים הַיּוֹמִים לְשִׁרְשָׁם, וּבַעֲבוּר דְּוִד עֲבָדְךָ רַגְלֵי רַבִּיעִי בְּמַרְכָּבָה,
 הַמְשֻׁרָר בְּרוּחַ קֹדֶשְׁךָ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־י כָּל יִרְאֵי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} הַהֲלֵךְ
 בְּדַרְכָּיו: יִזְעַע כַּפְּיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יךָ וְטוֹב לָךְ:
 אֲשֶׁתֶּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּהּ בִּירְכָתִי בֵּיתֶךָ בָּנֶיךָ כִּשְׁתִּילֵי אִיתִים סָבִיב
 לְשִׁלְוֵנָה: הִגֵּה כִּי כֹן יִבְרַךְ גָּבֶר יִרְאֵי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} :
 יִבְרַכְךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם
 כָּל יְמֵי זְנוּיָהּ: וּרְאֵה בָּנִים לְבָנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:
 אֲנָה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה יָקִים בָּנֵי הַפְּסוּק. וְאֲנִי זֹאת
 בְּרִיתִי אִתְּם אָמַר יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרִי
 אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אָמַר
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמַר־י. וְהִגִּיּוֹן
 לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} עֲוִרִי וְגֹאֲלִי:

תפילת אבות על בנים

מסידור השל"ה הק' דפוס ראשון

אֲנָה אֱלֹהֵי ^{הַיָּמִים} ^{הַיָּמִים} זְכַנִּי לְקִים מֵהַ שְׁעִיּוֹתֵנוּ וּלְמַדְתֶּם אוֹתֶם אֵת
 בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם, וְיִתְקַים בִּי מִקְרָא שְׁפָתַיב (ישעיה נט כא) וְדַבְּרִי
 אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אָמַר
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִהְיוּ בָנֵי מוֹרֵי הוֹרָאוֹת כְּשֵׁרוֹת

תפילת השל"ה הקדוש

מא

בְּיִשְׂרָאֵל לְשֵׁם שְׁמַיִם, וְלֹא יִטּוּ יָמַיִן וְשִׁמְאֵל מִדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה, וְדַבַּר שֶׁקָּר יִרְחֹקוּ, וְלֹא יִמָּצְאוּ בָּם מוֹם וְלֹא מִדֵּה רַעֲה מִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם. וַיְהִי בְּצֵי מֵאוֹתָם שְׁפָתַיב (תהלים טו א) מִי יִגִּיר בְּאַהֲלֵיךָ מִי יִשְׁפּוֹן בְּהַר קָדְשֶׁךָ הַזֶּה תָּמִים וּפְעֹל צִדְקָ וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבָּבוֹ לֹא רָגַל עַל לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעֲהוּ רַעֲה וְחִרְפָּה לֹא נָשָׂא עַל קְרוֹבוֹ וְגו':

יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ שְׂאוֹלֵיךָ בְּנִים וּבָנוֹת וְלֹא יָמוּת שׁוֹם אֶחָד מִבְּנֵי בְּחַיִּי. וְלֹא אֲחֻת מִבְּנוֹתַי בְּחַיִּי. אֶקְוֶה נְשִׁים לְבְנֵי, וְלֹא יָמוּתוּ נְשִׁוֹתֵיהֶם מִקְצָר שְׁנַיִם וְאַזְכָּה לַהֲשִׁיא בְּנוֹתַי לְאֲנָשִׁים הַגְּנוּזִים וְצַדִּיקִים, וְלֹא יָמוּתוּ בְּעִלְיָהֶן בְּקִצָּר שְׁנַיִם, וְלֹא תִפְטָר זִנְיָתִי:

יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שֶׁתִּזְמִין לְכָל בְּנֵי אֶת בַּת זִנְיָנו, וְלְכָל אֲחֻת מִבְּנוֹתַי אֶת בֶּן זִנְיָה הַמִּיּוֹחֵד לְכָל אֶחָד מֵהֶם, וְלֹא יִקְדִּימֵם אֲחֵר בְּרוּחַמִּים, וְלֹא יִדְלוּ מִפְּנֵי אֲחֵרִים, וְיִקְדְּמוּ בְנֵי וּבָנוֹתַי בְּמִזְל טוֹב וּבְשִׁעָה טוֹבָה, וְכָל הַסְּבֻת בֵּין אֱלֹהִים ^{תהלים סו ז} [אֱלֹהִיּוֹת] וְהַשְּׁמַיּוֹת בֵּין מַעֲרָכֵיּוֹת בֵּין בְּחִירֵיּוֹת יַפְעִלוּ לְטוֹבָתָם וּלְזִכְרוֹתָם בְּבְנֵי חַיִּי וּבְמוֹצֵי רוּחִי, וְלֹא יִחַסֵּר לָהֶם לְעוֹלָם מִזֶּן וְטָרַף, וְהַצִּילָם מִמֵּאוֹרְלוֹת וּפְעֻלוֹת רַעוּת. וְלֹא יִחַסְאוּ לֹא בְּדָוָן וְלֹא בְּשׁוֹנֵג לֹא בְּאֵס וְלֹא בְּרִצּוֹן. וְיִשְׁמְרוּ אֶת בְּרִית קֹדֶשׁ מִכָּל טְמֵאָה וְעִרְוָה, וּבַעֲת רְאִי יִקְיָמוּ מִצִּוֹת פְּרִיָה וְרִבְיָה. וְהַשְׁפִּן בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ אֲהַבָּה וְאַחוּוָה וְשִׁלּוֹם וְרַעוּת, וְכֵן בֵּין קְרוֹבֵיהֶם, וְאַזְכָּה לָזֶן אוֹתָם בְּקִטְנוֹתָם בְּכַבּוֹד, בְּלִי חִרְפָּה וּבְחִיּוֹן, וְיִהְיוּ תוֹרְתָם אֲמִנוֹתָם בְּכַבּוֹד, וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְבַרְיוֹת, וְאַזְכָּה לְרֵאוֹת בְּשִׁמְלוֹתָם, וְלֹא יִהְיֶה בָּהֶם עֶקֶר וְעַקְרָה וּמִשְׁכָּלָה, וְיִמָּצְאוּ זֶן וְשִׁכָּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים ^{תהלים סו ז} וְאָדָם. וְלֹא אֶעֱזֹב אוֹתָם בְּיַד אֲחֵרִים חַס וְשִׁלּוֹם. וְיִהְיוּ שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אֲבִיהֶם וְאִמָּם וְרַבֵּיהֶם, וְאִזּוֹ קִטָּן יִשְׁמַע לְגִדּוֹל וּכְבֹדָהּ, וְיִהְיֶה טוֹב וְנִעִים שִׁבַת אֲחִים גַּם יָחַד בְּאַהֲבָה רַבָּה. וּבְנוֹתַי תִּהְיֶינָה יְפוֹת וְנָאוֹת וּבַעֲלוֹת שִׁכָּל וְחִסִּידוֹת, אֲצַוְעוֹת אֲצַדְקָנוֹת וְחִסִּידוֹת, מַעֲשָׂרוֹת בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת וְכָל כְּבוֹדָה בַּת מְקַר פְּזִימָה, תִּהְיֶינָה שְׂלֵמוֹת בְּלִי מוֹם. וּבִרְךָ מִעֲשֵׂי יְדִי, כְּדִי שֶׁאַזְכָּה לְהַרְבּוֹת לָהֶם מִנַּח וּמִתֵּן פְּרֵאוֹי לְבְנֵי גִילָן. וּמֵהֶם יֵצְאוּ פְרוֹת טוֹבוֹת וּבְנִים צַדִּיקִים זֹכִים וּמְזֻכָּים לְכָל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן פֶּן יְהִי רַצוֹן. יְהִי לְרַצוֹן אֲמָרִי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{תהלים סו ז} עֲרִי וְנִאֲכָלִי:

תפילה להצלחה מרבנו תם זיע"א

תפילה זו קבלה מרבנו תם, האומרה בכל יום אני ערב בדבר שלא יארע לו שום פגע רע כל אותו היום ויצליח בכל דרכיו (יוסף אומץ סי' תפד)

בְּבִקְשָׁה מִפֶּנִּים מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל וְרַפָּאֵל. שֶׁתְּעַמְדוּ בְּתַפְלָה.
בְּבִקְשָׁה וּבְתוֹנְנוּתִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁאֶצְלִיחַ בְּכָל דְרָכֵי וּבְכָל מְקוֹם שֶׁאֲנִי
הוֹלֵךְ. הֵן מִלְּסֻטִּים שֶׁלֹּא יִיָּקוּצִי. הֵן מִשִּׂדְיָן. הֵן מִלִּילְיוֹן.
הֵן מֵאִישׁ וְאִשָּׁה מִכָּל דָּבָר רָע. הֵן מִחוֹרֵב וְדָבָר. הֵן
מִרְעֵב הֵן מִכָּל פְּרַעְלֵנוּת הַהוֹלְכִים וּבָאִים לְעוֹלָם. מִן הַכֹּל
יִצְלִיחַ יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה וְעַל הַמִּצְוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא
יִשְׁלְטוּ בִּי. לֹא בְּגוֹפִי וְלֹא בְּמַאֲדֵי וְלֹא בְּזַרְעֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה וְעַל הַמִּצְוֹת יִשְׂרָאֵל וְאֵלֶיךָ
אֱבוֹתַי. שֶׁתִּהְיֶה הַשְּׁעָרָה הַזֹּאת יַעַת רְצוֹן לִפְנֵיךָ
שֶׁתִּשְׁמַע אֶת תַּפְלָתִי וּבִקְשָׁתִי. יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה
לְעַמּוֹ. מִשִּׁבְּבָ לָנוּ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה וְעַל הַמִּצְוֹת יִשְׂרָאֵל יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ
אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה. אֲשֶׁר־י אָדָם בְּטוֹחַ בָּרָ: יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲלֶנּוּ בַיּוֹם קָרְאֵנוּ:

ג"פ הַמֶּלֶךְ הַזֶּה אֶתִּי מִכָּל־רָע יְבַרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים וְיִקְרָא בָהֶם
שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבוֹתֵי אֲבֹתֵיהֶם וְיַעֲזֹק. וְיִדְבַּר לָרֵב בְּקִרְבֵּי
הָאָרֶץ:

ז"פ לִישׁוּעַתְךָ קוֹיֵתִי יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה וְעַל הַמִּצְוֹת יִשְׂרָאֵל
יְהוָהּ יִהְיוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי תְּשׁוּבָה:

ז"פ צָר צָרוּךְ יִצְרֶנּוּ. וְהוּא יִצְרֶנּוּ עֲקֵב:

כָּךְ אֶצְלִיחַ בְּדַרְכֵי כִּמוֹ שֶׁעָשִׂיתָ יְהוֹשִׁעַ בְּעַבְדְּךָ הַיְהוָה עִם
יִשְׂרָאֵל בְּמִלְחָמָה עִם הַכְּנַעֲנִי וְשָׁב בְּשָׁלוֹם לְאֶרְצוֹ:

סגולה נפלאה מהאריז"ל

(שו"ע האריז"ל בסופו)

לומר בשעת צרה י"ב פעמים מזמור יעקב ולכוין בשילוב ג' שמות אהיה יהיה אדני (העולים יב"ק), כזה, א"א ה"ה"ד י"ג ה"ה"י, ויכוין בכל פעם אות אחת משמות אלו (סנסן ליאיר מהחיד"א ז"ל)

ואחר כך יאמר יהי רצון בכונה גדולה

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו יהוה רבונו אלהינו אדון הכל אלהינו תקנו ובעל היסודות ובעל המוחות סולם

ואלהי תקנו ובעל היסודות אבותינו אבי יעקב קדוש ישראל, תקנו ובעל המוחות סולם

שתשים עלינו משימר ששים גבורים מסביב וחר"ב פיפות (גימטריא ר"ו) בידנו לעשות נקמה בשיונאינו, וכשם שלעצית ליעקב אבינו עליו השלום בבית אל פשיאמר ואעשה שם מזבח לאל הענה אתי ביום צרתי, וכך היה הוד המלך עליו השלום מתפלל פשהיה יואב במלחמה יענה יהוה

ביום צרה ישגבר שם אלהי יהוה רבונו אלהינו אדון הכל ובעל המוחות סולם יעקב, הוא השם שאמר יעקב לאל הענה אתי ביום צרתי, בשם הנה אקרא אלקי (אהיה יהוה) יהוה רבונו אלהינו אדון הכל אדני (אבני)

יענינו ביום קראנו, וזכות שמות היוצאים מן המזמור הנה ונקחותי ותבותי ואותיותי וטעמיו יגן עלינו להכרית כל החולאים והקוצים (פרוש החטאים והפשעים) הסובבים את השושנה העליונה.

רבונו של עולם פדה את בני יעקב מלחמה ואף, והפר תפר כל הקמים עלינו בחרון אף, רחום וחנון יהיו נגד עיניך צרותינו וראה בעלנו וריבה ריבנו, וידעו כל הגוים כי אתה קדוש ישראל, זכר נא בנך עניים ואביונים מצפים לישועתך כל הימים, אבינו שבשמים צדיק אתה

וְחָסִיד אֶתְּהָ וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּאִמּוּנָה, יִגְדְּלוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ
 כִּי צְמִאִים אֲנֵנוּ לְרַחֲמֶיךָ, וְזָכוּר לָנוּ מִה שֶׁצִּוִּיתָנוּ בְּתוֹרָתְךָ
 הַקְּדוּשָׁה כִּי יְמוּךְ אֲחִיךָ וּמְטָה יָדוֹ וְהִחֲזִיקֶתָ בוֹ, וְאֲנֵנוּ בְּנֵיךָ
 יְלִידֵי שְׁעֵשׂוּעַךָ רַחֵם עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֶיךָ, שֶׁמִּוֹנְנוּ כִּימוֹת
 עֲצִיבָנוּ, חַי וְקַיִם תַּעֲשֶׂה לָנוּ גְּסִים וְנַפְלָאוֹת בְּשֵׁם יְהוָה
 יֵאֱהָרֵנוּ אֲדוֹן הַכֹּל הַיְיָ הַחַי וְהַקַּיִם צְבָאוֹת לְנִצְחוֹן בּוֹ אוֹיְבֵיךָ, וּבְשֵׁם אֱלֹהִים תַּקֵּף וּבַעַל הַמְּחִימֵת סִלְגֵי
 צְבָאוֹת לְהַצִּיל בּוֹ יְדִידֶךָ, וּבְשֵׁם אֵ"ל שְׂדֵי צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם
 לְשִׁמּוֹר בּוֹ צְדִיקִים יֵרָאִי שְׁמֶךָ, בְּשֵׁם אֱהִיָּה כְּתָר רֵאשֶׁךָ,
 בְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהָרֵנוּ אֲדוֹן הַכֹּל הַיְיָ הַחַי וְהַקַּיִם תַּפְאֲרֶתְךָ, וּבְשֵׁם אֲדֹנָי הַיְיָ הַיֵּכָל
 קֹדֶשְׁךָ, כִּי רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ לְשׁוֹתֵנוּ, מִקֹּדֶשׁ וּמִצִּוֹן
 תִּסְעֲדָנוּ, בְּיוֹם עֲרָה תִשְׁעָבְדָנוּ.

לְמַעַן קֹדֶשֶׁת שְׁמֶךָ וְקֹדֶשֶׁת אוֹתִיּוֹתֶיךָ, לְמַעַן אֲדֹנָי הַיְיָ
 הוֹשִׁיעֵנוּ, וּלְמַעַן יְהוָה יֵאֱהָרֵנוּ אֲדוֹן הַכֹּל הַיְיָ הַחַי וְהַקַּיִם זֹרָא שְׁמֶךָ
 שְׁמִרְנוּ, וּלְמַעַן אֱהִי רַחֲמִים גְּמוּרִים גְּאוּלָּנוּ, עֲמִיד מִכְּסָא
 דִּין וְשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים, פְּתוּחַ לָנוּ שְׁעָרֵי שָׁמַיִם לְעֹלוֹת
 תְּפִלַּת הַוּפְקִי דְּלִתֶיךָ, כִּי לָךְ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מְקוּיִם לִישׁוּעָתְךָ
 סְלָה, יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁית תְּבוּאָתְךָ, מְקַבְּלִים אִמּוּנָתְךָ וְתוֹרָתְךָ,
 אֵ"ל שְׂדֵי הַצִּילָנוּ מִכָּל הַקָּמִים עָלֵינוּ, וְתַתְּנֵנוּ לְחַן וּלְחֹסֶד
 וּלְרַחֲמִים בְּלֵיבֶיךָ וּבְלֵיבֵי כָּל רֹאֲיָנוּ, לְהַמְצִיא מִרְצוֹעַ לְנַפְשֵׁנוּ,
 רוּעָה גְּאֻמִּין מִהַרְרָה יָבֵא וַיִּגְאֹלָנוּ בְּכוֹחַ יְהוָה יֵאֱהָרֵנוּ אֲדוֹן הַכֹּל הַיְיָ הַחַי וְהַקַּיִם
 אֱלֹהֵינוּ תַּקֵּף וּבַעַל הַמְּחִימֵת סִלְגֵי, וְתַבְּנֶה לִירֵךְ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתַכְוֵן בֵּית
 מִקְדָּשֵׁינוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ, וְתַשְׁרֶה שְׁכִינְתְּךָ בְּיָמֵינוּ, כִּי בְּאוֹר פְּנֵיךָ
 חַיִּים לָנוּ, (גִּימְטְרִיא אֱהִיָּה יְהוָה יֵאֱהָרֵנוּ אֲדוֹן הַכֹּל הַיְיָ הַחַי וְהַקַּיִם אֱהִיָּה),
 אָמֵן סְלָה.



תפילת הדרך

מז

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ תְּשֻׁבָה וְאֵלֵינוּ תְּשֻׁבָה וְאֵלֵינוּ תְּשֻׁבָה
 אָבוֹתֵינוּ, שְׁתוֹכִיכֵנוּ לְשֵׁלֹם וְתַצְעִידֵנוּ לְשֵׁלֹם וְתַדְרִיכֵנוּ לְשֵׁלֹם,
 וְתַסְמְכֵנוּ לְשֵׁלֹם, וְתַגְעִיכֵנוּ לְמוֹחוֹ וְתַפְעִיכֵנוּ לְחַיִּים וְתַשְׁמְחֵנוּ וְתַשְׁמְחֵנוּ וְתַשְׁמְחֵנוּ, (וְאִם
 דַּעְתוֹ לַחֲזוֹר בְּאוֹתוֹ יוֹם יֵאמֶר וְתוֹזְזִירֵנוּ לְשֵׁלֹם), וְתַצְעִיכֵנוּ מִכַּף כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב
 וְלַסְטִים וְחַיִּים רְעוּת בְּדַרְךְךָ, וּמִכָּל מִינֵי פְרַעֲזוֹת הַמִּתְרַשְׁשׁוֹת לְבוֹא
 לְעוֹלָם, וְתַשְׁלַח בְּרַכָּה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתַתְּנֵנוּ לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים
 בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ, וְתַשְׁמַע קוֹל תְּחוֹנְנֵינוּ, כִּי אֵל שְׂמִיעַ תַּפְלָה
 וְתוֹזְזוֹן אֶתְּהָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ שְׂוִמֵעַ תַּפְלָה:

וְיַעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְכּוֹ וּפְעָלָיו בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים תְּשֻׁבָה וְאֵמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר
 רָאָם מוֹחֲזֵה אֱלֹהִים זֶה וְיִקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַזֶּה מוֹחֲזֵים:

וַיֵּאמֶר פְּסוּקִים וּמְזוֹמְרִים הַמַּתְחִילִים בְּאוֹתוֹת לוי"ה, וַיְכוּיֵן בְּסוֹפֵי תִיבוֹת כִּי מִלְּאֲכֵי
 יֵצֵא לך, שֵׁם יוֹהֵר, וְשֵׁם זֶה מְסוּגֵל לְשִׁמְרָה

פ"א לְשִׁוְעֵתְךָ קוֹיֵתִי יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ:

וְיְהִי זַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ.
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: יֵשֵׁב בְּסֶתֶר עֲלֵינוּ בְּצֵל עֲדָי וְתוֹלְדָנוּ: אִמֶּר
 לַיהוָה יְהוָה מוֹחֲזֵי וּמִצְוֹדֵתִי. אֱלֹהֵי אֲבֹתָנוּ בּוֹ: כִּי הוּא
 יַצִּיכֵךָ מִפּוֹחַ יְקוּשׁ מִדְּבַר הַחוּת: בְּאַבְרָתוֹ יִסַּף לָךְ וְתוֹת כְּנָפָיו תַּחֲסֶה.
 צְנִיחָה וְסוֹחֲרָה אָמְתוֹ: לֹא תִירָא מִפְּחָד לִיכָה. מוֹחֲזֵי יַעֲקֹב יוֹמָם: מִדְּבַר
 בְּאִפְסַל יְהוָה. מִקֶּטֶב יְשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצְדָּךְ אֶלְךָ וְרַבְּבָה מִמִּינֶךָ. אֲלֶיךָ
 לֹא יָשׁוּ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט. וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה
 מוֹחֲזֵי מוֹחֲזֵי עֲלֵינוּ שְׂמִיחַ מַעֲוֹנָה: לֹא תֵאָנֶה אֲלֶיךָ רַעַה. וְנִגְזַע לֹא
 יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ: כִּי מִלְּאֲכֵי יֵצֵא לָךְ. לְשִׁמְרָה בְּכָל דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפַּיִם
 יִשְׁאִינֶךָ. פֶּן תִּגְדֹף בְּאַבְזֵי רַגְלֶךָ: עַל שׂוֹחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ. תִּרְבֵּס כְּפִיר וְתַנְיִן:
 כִּי בִי חֵשֶׁק וְאַפְלָטָהוּ. אֲשַׁבְּבֵהוּ כִּי יִדַע שְׂמִי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ. עֲמוּ אֲנֹכִי
 בְּצָרָה. אֲחַלְצֵהוּ וְאֶכְפְּדֵהוּ: אֶרְךָ יָמִים אֲשַׁבְּעֵהוּ. וְאַרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי: אֶרְךָ
 יָמִים אֲשַׁבְּעֵהוּ. וְאַרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:

ג"פ יְהוָה יְהוָה יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 פָּנָיו אֲלֶיךָ וַיִּחַן: יֵשׁוּב יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 וַיִּשֵׁם לָךְ שֵׁלֹם:

פ"א הַמְלֵאךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רַע יִבְרַךְ אֶת הַנְּעִרִים. וְיִקְרָא בָהֶם שְׂמִי
 וְשֵׁם אָבוֹתֵי אַבְרָהָם וַיְצַחֵם. וַיְדַגְּנוּ לָרַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: